

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI K JEZUŠU

1929

NOVEMBER

*Zarom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog

terpentínovo milo

Laboratorij „Alga“ Sušak

Pošiljam Vam svojo sliko iz hvaležnosti,
ker mi je Vaš preparat

ENERGIN

povrnil zdravje. Počutil sem popolno zdravega in pridobil sem na teži 5 kg. Toplo priporočam vsem to izborno zdravilo. Kdor je malokrven, prepričan sem, da mu pomaga ENERGIN.

Prijateljski pozdrav
Brač Anton Vogrič

In kadar se počutite slabe in bolne, ne žalostite se, vzemite za enkratno zdravljenje 3 steklenice Energina in ponovila se Vam bo življenska moč in veselje

Energin je pomagal tisočim! Energin bo pomagal tudi vam!

Odraslim je potreba 3 do 6 steklenic, 3 velike žlice na dan.
Otrokom so potrebne 3 steklenice, po 3 male žlice na dan.
V lekarnah in drogerijah velja 1 steklenica $\frac{1}{4}$ litra vsebine
40 Din, po povzetju pa pošlje 3 velike steklenice za 128 Din,
6 velikih steklenic za 248 Din in eno povrbu

Laboratorij Alga Sušak št. 8

priloga

A. & E. Skabernè
Ljubljana

Koledar Apostolstva molitve za november 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Goreče vsakdanje sv. obhajilo.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Spreobrnitev ameriških črncev.

Mesečni zavetnik: Darovanje M. dev. (21.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
*1 2	Petek Sobota	Vsi sveti Verne duše	Misel na večnost Pomagajmo dušam v vica	Bela peč Lj. hiralnica	Sromlje Markovci
*3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	24. pb. Hubert š. Karel Bor. š. Cahar. Eliz. Lenart o. Engelbert š. Bogomir š. Božidar m.	Apostolstvo mož Jugoslovanski škofje Zakonska zvestoba Katol. Cerkev v Rusiji Spoštovanje duh. stanu Vzgojitelji mladine Brezposelni	Ustje Čol Črni vrh P. Kropa Jesenice Novo mesto Loški polok	Kapele Arlič Koprivnica Zabukovje Zdole Sl. Bistrica
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	25. pb. Andrej A. Martin š. Martin p. Stanislav K. S. Jozafat š. m. Leopold kr. Otmar o.	Spodobno vedenje v cerkvi Bogosl. semenišča Katoliška akcija Srednješolci Zedinjenje vzhodne cerkve Državniki Vse priporočene zadeve	Sostro Dol Šmartin K. Podlipa Šmartno Lit. Moravče Bled	M. 7 ž. Sv. Martin Poh. G. Poljskava Sp. Poljskava Črešnjevce Marijanci Majšperg
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	26. pb. Gregor Č. Odon o. Elizabeta kr. Feliks V. s. Darov. M. D. (m. z.) Cecilija d. m. Klemen p. m.	Naše šole, Verska vzgoja Naš konkordat Dolgoletni bolniki Katol. časopisje Marijine družbe Pobožnost' cerkv. pevcev Naši misijonarji	Srednja vas Mengeš Lj. Križanke Šmartin Š. g. Hrenovice Sp. Tuhinj Bukovščica	Pečarovci Makole Perloča Poljčane Tišina Laporje V. Dolenci
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	27. pb. Jan. od Kr. Katarina d. m. Ivan Berhm. s. Virgilij m. Gregor p. Saturnin m. Andrej ap.	Poklici v premišljevanju, redove Čistost deklet Čistost fantov Slomškova zadeva Jubilej sv. očeta Apostolstvo dobrega zgleda Ta mesec umrli	Žiri Sv. Katarina Rova Zapogge Vače Stuđeno Lilija	Stuđence Tinje Sv. Venčesl. Dol. Lendava Bellinci Bogojina Črensovci

PROŠNJE.

J. P. se priporoča sv. Antonu, sv. Tereziji in preč. Srcu Marijinemu za dosego primerne službe in za razne druge milosti. — Neimenovan iz Šr. se prip. presv. Srcu J., Materi b. in sv. M. Cvetki za pomoč v dveh zadevah.

ZAHVALE.

J. R. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji D. J. in † škofu Slomšku za uslišano prošnjo. — Roza Žan iz Budanj se zahv. Mariji Pom. kr. za izboljšanje zdravja. — Ivana Pečnik se zahv. za večkratno ozdravljenje sebe in brata na prošnjo sv. Male Cvetke, ter za dosego red. poklica. — Najsrčnejša zahvala sv. Mali Cvetki za uslišane prošnje. Lenka Pavčič. — M. B. izreka oblji. zahvalo presv. Srcu J. in M. in sv. Tereziji Det. J. za srečno prestani izpit in za zdravje. — Marija Ribnikar (Livorno) se zahv. Materi b. in presv. Srcu J. za večkratno pomoč v hudih stiskah; sv. Antonu P. in sv. Mali Cvetki za dvakratno hitro uslišanje.

DOPISL.

Akadska kongregacija v Mariboru.
Malo čudno se bo nemara zdelo čitateljem »Bogoljuba« sporočilo, da se razvija in krepi v Mariboru že nad dve leti kongregacija akademske naobraženih gospodov, ne da bi za to širša javnost vedela. Sedaj, ko stopa v tretje poslovno leto, menda že sme stopiti s samozavestjo in z velikimi upi na dan.

Skromen je bil začetek. Le sedem gospodov je bilo takoj pripravljenih stopiti v mogočno armado Marijinih častilcev in vnetih zagovornikov. To število je pa v teku dveh let že narastlo nad 30. Upamo pa še, da ne bomo ostali vedno pri tem številu.

Vsakih 14 dni imamo sestanek z večernimi v Alojzijevi cerkvi in z nagovorom v bogoslovni avli. Sestanke in kongregacijo

Ruše.

„Vse duhovně, o Marija, sprejmi v milostno srce!“

Urni uri dve od Maribora,
v Dravskem dolu, v Póhorskem objemu:
zala vas in božja pot je v Rušah.

Nad vasjo se dvíga dom visok,
kot da brati z njim se zvezd obok;
kot nad vrtom divni rožni grm.

Kakšno solnce tebi je svetilo?
Kakšna rosa tebe je pojila?
kakšna roka tebe je gojila?

To je bilo solnce svetih src.
To je bila rosa vdanih duš.
To je bila roka dobrih Ruš.

Skozi tisoč — sto manj — let to cerkev
župniki so ruški negovali
v iznajdljivi mistični ljubezni.

Tople vneme topel spomenik:
kak slovenski ljubil svečenik
ljubljeno je Mater in Gospo!

Glej! Podoba kosa se s podobo;
med napisi, glej, napis tekmuje:
kdo bi vedel več o Hvalevredni.

Med ženami blagoslovljene
velíjuje čudoviti cvet
svetih znakov petintrideset.

Vsi slovenski pridite duhovni,
s Póhorja in pridite s Prekmúrja,
pridite od Drave in od Save!

Vsi pastirji vseh duhovnih čred,
z njih bremenom, z vašim jarmom vred,
prihitite v Ruše k Materi!

Vi pastirji iz škofovskih stolic,
vi duhovni iz podružnic selskih,
vi redovni iz samotnih celic!

O Marija, Ruška Varhinja!
Kdaj bo mislil o duhovnih vsak,
kot Asiški misli siromak?

»Ko sem k Bogu od sveta se vrnil,
v razodetju mi je dal spoznanje
in zaupnost do duhovnov táko:

Ko bi me preganjali zastonj;
da sem moder kakor Salomon;
proti volji ne bi jim ravnal.

Ne bi videl greha nad duhovni;
Božjega le Sina v njih bi videl;
cenil bi jih kot gospode svoje.

Jaz ne vidim v svetu drugega
kot Telo in Kri Gospodovo,
ki duhovni jo spreminjajo.«

Spomni se, Devica, nas: najmanjših:
zapuščenih in zaničevanih,
obrečenih in obrekovanih!

Dvignila je sklenjene roké
in pod njimi blaženo ime
Jezusovo zablesti v pozdrav:

»O razumem vaše tihe tožbe.

Svet po sebi sodi vaša dela.

Kdo je zvest in zbira duše zase?

Vsem napotje — vendar pot ste v raj.
Kakor v zimi — vendar moj ste maj.
Kakor v temi — vendar vsem ste luč.«

Za trpeče brate in sestre.

Dr. Fr. Jaklič.

Večerna zarja 1. novembra polagoma blede na poznojesenskem nebu, v mraku in hladu dogorevajo poslednje lučke na grobeh, ki so zopet sklicali svoje drage okrog sebe. Resnobno in proseče poje zvon preko pokopališč, vasi in praznih leh. Resno prazen je oltar drugo jutro; sredi cerkve stoji mrtvaški oder s križem na vrhu, pod svod pa doni pretresljiv spev

Cerkev pa nas pelje na Vernih duš v zavest poslednje, kar je določeno človeku in vsemu stvarstvu, in ki izzveni v prisrčno prošnjo do božje prizanesljivosti. Grobovi in cerkveni obredi živo dopovedujejo, kako vse klone pod neizprosni zamahi kosca — smrti in kako se ruši v hladno jamo vsa veličina in vsa beda človekova.

Cerkev pa nas pelja na Vernih duš dan tudi onstran črnih zaves, posmrtno življenje duš nam prikaže. Ne sicer srečnega življenja zveličanih, saj na te nas je spomnila že na Vseh svetnikov dan; tudi ne nesrečnega življenja pogubljenih, ker s temi je Bog v svoji pravični jezi za vselej obračunal in zato tudi Cerkev nima zanje niti ene sočutne misli. Trpljenje duš v vicah nam obuja v spomin, da bi jim pomagali. »Usmilite se me, usmilite se me, prijatelji moji, kajti roka božja me je zadela,« nas prosijo.

*

O vicah pač nikdo od nas ne dvomi. Protestantje jih sicer taje, pravoslavni nauk se pa v bistvu strinja s katoliškim.

Ze stara zaveza je vedela o tem kraju zadostilnega trpljenja. O Judu Makabejcu se lepo bere v svetem pismu, kako je poslal z bojišča 12.000 drahem srebra v Jeruzalem, da se v templju opravijo daritve za tovariše, ki so izkraveli, boreč se za vero. »Sveta in dobra je namreč misel, moliti za umrle, da bi bili rešeni grehov,« pripomni sveti pisatelj. V novi zavezi je pa nauk o vicah čisto jasno izpričan v izrekih Očetov in v vseh najstarejših bogoslužjih, ki odreja sv. maše in molitve za rajne. »Pokopljita moje telo, kjerkoli hočeta; prosim vaju samo, da se me spominjata pri Gospodovem oltarju,« govori umirajoča sv. Monika svojima sinovoma.

Cerkev nas pa tudi opozarja, kako veliko je trpljenje v vicah. Duše po smrti niso več izpostavljene beganju in varanju čutov in vse bolj živo doumejo, da je le Bog

naše edino veselje in naša edina sreča; zato jih pa žene neutešljivo hrepenenje po božjem uživanju. Ker ne morejo še k njemu, jih muči neizmerna žalost in nepopisno domotožje, s katerim se domotožje izgnanca po domovini ali domotožje otroka po starših niti primerjati ne more. Le božja bližina bi mogla pomiriti in utešiti duše v vicah. Trpeti pa morajo še razne druge muke, katere jim je prisodila božja pravičnost.

In nikarmo misliti, da so kazni v vicah le kratkotrajne. Nehale se bodo s sodnim dnevom, dotlej pa ima božja pravica svobodno odmero. Kako dolgo se po naročilu sv. Cerkve morajo opravljati sv. maše za nekatere osebe!

Poučne besede so zapisane o dolgotrajnosti vic tudi v mučeniškem poročilu o sv. Perpetui, kartaginski mučenici iz leta 202. Ko je namreč čakala v ječi na smrt, ji je Bog v prikazni razodel, da njen bratec Dinókrat, ki je umrl, ko mu je bilo šele sedem let, že dolga leta trpi v vicah, ona je pa nanj že čisto pozabila. Tisto noč sem imela tole prikazen: Videla sem Dinókrata priti iz temnega kraja, kjer jih je bilo več. Silno vroče mu je bilo in močno ga je žejalo. Obraz je imel umazan in bled, na njem pa ravno tisto rano, kakor takrat, ko je umrl v sedmem letu za rakom, ki mu je bil obraz tako razjedel, da ga je bilo groza pogledati. Zanj sem torej (v prikazni) molila, pa sem videla, da je med menoj in med njim velikansk prepad, tako da nisva mogla drug k drugemu. Na kraju pa, kjer je bil Dinókrat, je bil studenec poln vode, toda tako visoko obzidan, da deček ni mogel do vode; samo stegoval se je, da bi pil. Meni je bilo hudo, da je bila tam voda, pa da Dinókrat ne more piti. Tu se zbudim. Spoznala sem, da moj brat trpi, pa trdno sem zaupala, da mu bo moja molitev pomagala. Zato sem več dni kar naprej zanj molila, dokler nas niso prepeljali v vojaško ječo. Ker smo namreč bili določeni, da umrjemo pri krvavi igri v vojaškem taboru, cesarjevemu mlajšemu sinu na čast, so nas nekaj dni pred smrtjo tja prepeljali. Do takrat sem noč in dan molila ter Boga prosila, naj mi daruje brata. V vojaški ječi so nas dali v klado in ko sem to muko trpela, sem zagledala tole prikazen: Kraj, ki sem ga bila prej videla temnega, je bil sedaj razsvetljen, Dinó-

krat pa umit, lepo oblečen in vesel. Kjer je imel na licu rano, sem videla brazgotino. Zid tistega studenca je bil pa toliko nižji, da je segal dečku komaj do ledij. Na robu je bila posoda polna vode; Dinokrat je pil iz nje in vode v posodi ni zmanjkalo. Ko se je napil, se je šel veselo igrat kakor otroci, jaz sem se pa zbudila. Tedaj sem spoznala, da je rešen iz vic.«

Kako jasno je v tem starokrščanskem pristnem poročilu izražen nauk o dolgotrajnosti vic, ko se je celo otrok, ki se je komaj pameti zavedel, zaradi svojih malih prestopkov tako dolgo pokoril po smrti, ki je pa bila nastopila šele po hudih mukah, v katerih je tudi že gotovo velik del svojega dolga poravnal!

*

Vse bolj tolažilna je pa druga razodeta resnica o vicah, da namreč dušam iz njih lahko pomagamo, ker smo z njimi tesno združeni po vezeh občestva.

Trpeče duše si same ne morejo prav nič okrajšati ali olajšati muk, zanje je čas zaslug minil ob smrti. Kako lahko pa jim mi pomagamo! Kruti bi bili, če bi stali ob hladnem viru, tik nas pa bi medlel od žeje izmučen popotnik, ki ne more do studenčnice, a bi mu je ne hoteli dati. Enako kruti pa smo, če smo ravnodušni do duš v vicah. Kaj je zanje že ena sv. maša! In koliko jim jih morda lahko darujemo! Na vernih duš dan sme vsak duhovnik trikrat maševati. Koliko molitev jim lahko naklonimo! Pri našem vernem ljudstvu je še vedno v navadi, da se v molitvi po jedi, po angelskem češčenju in po rožnem vencu spomnijo tudi duš v vicah. Lahko jim naklanjamo odpustke, popolne in nepopolne. Od Vseh svetih opoldne do polnoči Vernih duš dobimo toliko popolnih odpustkov, kolikorkrat stopimo v cerkev ter odmolimo šest očenašev, češčenamarij in čast bodi. Od svojih dobrih del jim lahko odstopimo zadostilno stran. Nekatere plemenite duše so napravile tako imenovani »junaški čin«, to je: vso zadostilnost vseh svojih dobrih del so odstopile vernim du-

šam. Ali bi bilo preveč, če bi jim jo mi odstopili vsaj v mesecu novembru?

Vse jim je dobrodošlo, tudi najmanjšo polajšavo hvaležno sprejmejo. In morda čakajo naše priprošnje, kot nekoč mali Dinokrat, že dolga leta naš oče ali naša mati, mož ali žena, bratje in sestre, dušni pastirji in drugi dobrotniki, — mi jih pa brezobzirno pustimo v njih mukah.

Ali nimajo duše v vicah enake narave kot je naša? Po dušnem miru in veselju koprnijo, — ali jim ga ne bomo omogočili? Vdano in potrpežljivo trpijo, takemu trpinu pa vsakdo še tem rajši pomaga. Ko bodo stopile pred Boga, takrat pač ne bodo pozabile na one, ki so jim pripomogli do te neskončne sreče. Bog sam jih srčno ljubi, čeprav jih mora njegova pravičnost še pustiti v trpljenju; ko bomo mi zadostili za njih dolgove, nas bo njegovo Srce srčno veselo, saj tudi o njih velja, da kar smo jim dobrega storili, smo storili samemu Jezusu. Naša usmiljenost bo vseč Mariji, ki je tudi njihova dobra mati, vseč njih angelom varuhom in njih krstnim patronom.

Pa saj smo tudi mi vsi na poti proti večnosti, list za listom se tudi nam osiplje. Jezus je pa rekel: »Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli,« in »S kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo.« Karkoli torej dobrega storimo trpečim dušam v vicah, tisto prav za prav tudi sebi storimo; večni Sodnik je tako zatrdil. Znak posebne plemenitosti pa je, če kdo pri delitvi dobrot pogleda preko mej, ki mu jih je začrtala krvna sorodnost ali prejeta dobrotla. Posebno plemenito bomo torej ravnali, če se bomo spomnili tudi takih duš, katere so od vseh zapuščene; obudimo namen, da naj bo z našimi dobrimi deli pomagano onim osamelim dušam, za katere n. pr. Marija želi, da bi jim najprej prihiteli na pomoč.

Če bi se za verne duše vsak katoličan v novembru tako zavzel, kot to želi sveta Cerkev, — kako bi se vsako leto izpraznil ta kraj trpljenja! Če je nismo doslej, pa vsaj letos v polni meri storimo svojo dolžnost, dolžnost sočutne ljubezni!

Ako Bog ne pomaga, si zastoj zdravnik glavo beli in lekarnar rane celi.

Svobodi je varučke potreba, da se ne pobje; njej je varučka modrost, varuh pa strah božji.

Tudi beseda človeka ubije. — Trdovratnih se tudi dolga pridiga ne prime.

Kamor se drevesce nagne, bo rastlo in padlo drevo.

Hočeš druge vneti, moraš sam goreti. — Kdor modrega moža preveč hvali, ga žali.

Mlada privada je stara podkev, ki je človek lahko ne izgubi.

Kar abotni zavržejo, morajo modri pobrati in vsejati.

Mrtvi nas živeti učijo.

Kriva vzgoja otrok je slabih časov mati.

„Zgodaj je dokončal...“

J. Pavlin.

Sveta Cerkev je za sv. maše, ki se opravljajo ob godovih svetnikov in svetnic božjih, sestavila pomenljive molitve. Naj v naslednjem pokažemo, kako lepe in primerne so cerkvene mašne molitve, ki so predpisane za godovni dan sv. Stanislava Kostka.

Mašnik moli najprej vzajemno s strežnikom pristopne molitve, ki so vedno enake. V njih obžaluje svoje grehe in izraža željo, da bi smel stopiti k oltarju in s čistim srcem opraviti najsvetejšo daritev. Ko pride k oltarju, ga poljubi in greh knjigi, ki je na listni strani. Iz nje moli prvo molitev, ki se imenuje vstop. Za god sv. Stanislava je vstop iz Knjige modrosti: »Zgodaj je dokončal, pa je spolnil veliko let; njegova duša je bila namreč prijetna Bogu; zato ga je hitel vzeti iz srede hudobij.« Temu se dostavlja prva vrstica iz 112. psalma: »Hvalite, služabniki, Gospoda, hvalite Gospodovo ime.«

Sv. Stanislav Kostka je res zgodaj dokončal, saj ni živel niti 18 let. Vendar je v teh malo letih dosegel toliko popolnost in naredil toliko dobrega, kakor bi bil živel prav mnogo let. Mnogo drugih živi veliko dalje kakor sv. Stanislav, a kako daleč zaostajajo za njim v dobrih delih. Dosegli so morda visoko starost, a Bogu so služili le malo let. O njih bi se moglo reči prav nasprotno kakor o svetem Stanislavu: »Pozno so dokončali, pa so spolnili malo let.«

Ker je sv. Stanislav živel tako sveto, je bila njegova duša prijetna Bogu. Saj je imela vedno posvečujočo milost, ki nas dela božje otroke. Tudi so jo krasile velike kreposti: srčna pobožnost, globoka ponižnost, angelska čistost, vdana pokorščina, vestna pridnost, junaška odločnost in delavna gorečnost. Te čednosti so se vedno lepše razvijale, zato ga je Bog vedno bolj ljubil. Zato ga je tudi hitro poklical k sebi, kakor bi se bil bal, da ga bodo hudobni ljudje pozneje morda pokvarili in zapeljali. Sv. Stanislav je slavil Boga na zemlji, ko je tako zvesto spolnjeval njegovo voljo. Zdaj pa ga slavi v nebesih 361 let in ga bo slavil na veke.

Po vstopu moli mašnik sredi oltarja: Gospod, usmili se in Slava Bogu. Ko vernike pozdravi z »Gospod z vami!«, moli iz knjige molitev na čast sv. Stanislava: »O Bog, ki si med drugimi čudeži svoje modrosti podelil tudi v nežni mladosti mi-

lost popolne svetosti; daj, te prosimo, da bomo po zgledu sv. Stanislava čas z vztrajnim trudom dobro rabili ter tako v večni mir hiteli.« — Človek sam ne more doseči svetosti, če ga Bog ne podpira z milostjo. Komur pa Bog v svoji modrosti daje več milosti, ta doseže večjo svetost. Lahko da komu toliko milosti, da doseže popolno svetost že v nekaj letih. Toliko jo je dal sv. Stanislavu. A tudi vsem drugim je daje toliko, da se vsi morejo zveličati. Milosti bomo prejeli tem več, čim bolj bomo molili in prejeli sv. zakramente.

Milost je za zveličanje potrebna, a sama ne zadostuje, ker nas ne sili, ampak nam le pomaga, da moremo dobro delati. Sami moramo sodelovati. Sv. Stanislav se je sam veliko trudil in premažoval, da je dosegel svetost. Kako zbrano je molil, kako pobožno prejemal sv. obhajilo in se udeleževal sv. maše! Koliko si je njegov lahkomišljeni brat Pavel prizadeval, da bi ga odvrnil od pobožnega življenja, pa se mu ni posrečilo! Po zgledu sv. Stanislava dobro porabimo ves čas svojega življenja!

»Berilo« je vzeto iz Knjige modrosti (4, 7—16), kakor vstopna molitev. Sveti pisatelj govori tu o sreči pravičnega človeka. »Pravični je v pokoju, četudi umrje zgodaj. Starosti ne dela častne dolgo življenje in ne obilo let, marveč človekova razumnost velja za sive lase, in življenje je velika starost. Ker je bil Bogu všeč, se mu je izkazala ljubezen, in ker je živel sredi grešnikov, ga je vzel. Odstranil ga je, da bi mu hudobija ne popačila uma, ali zmota ne preslepila duše. Mikavnost pregrehe zatemnuje namreč dobro, in nestalno poželenje spači nedolžno srce. Zgodaj je končal, pa je dopolnil obilo let; zakaj njegova duša je bila Bogu všeč; zato ga je zgodaj vzel izmed hudobij. Ljudstva vidijo to, pa ne razumejo in ne premišljajo, da je Bog milostljiv in usmiljen svojim svetim, in da se ozira na svoje izvoljence. Umrli pravični pa obsoja žive hudobneže, in zgodaj končana mladost dolgo krivičnikovo življenje.« Kako je to berilo primerno za sv. Stanislava!

Pri evangeliju beremo dva dogodka iz evangelija sv. Mateja: Jezus blagoslovlja otroke in bogati mladenič pride k njemu. »Tedaj so Jezusu prinesli otročičev, da bi roke nanje položil in molil. Učenci so jih karali, a Jezus je rekel: »Pustite otročiče in ne branite jim k meni

priti, zakaj takih je nebeško kraljestvo. Položil je roke nanje in potem je šel odondod. In glej, nekdo je pristopil in mu rekel: 'Dobri učenik, kaj naj dobrega storim, da prejmem večno življenje?' On mu je rekel: 'Kaj me vprašuješ o dobrem? Eden je, ki je dober; če pa hočeš priti v življenje, spolnuj zapovedi!' Vprašal ga je: 'Katere?' In Jezus je rekel: 'Ne ubijaj, ne prešuštvuj, ne kradi, ne pričaj po krivem, spoštuj očeta in mater in ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.' Mladenič mu je rekel: 'Vse to sem spolnjeval. Kaj mi je še treba?' Jezus mu je rekel: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!«

Evangelist nam pripoveduje, kako so matere Jezusu prinesle otroke, da bi jih blagoslovil. Nekaj podobnega beremo tudi o sv. Stanislavu. Njegov boter Andrej Radvanovski ga je vzel v svoje naročje in ga nesel pred veliki oltar; tu ga je položil na oltarne stopnice in ga v presrčni molitvi še posebej daroval Jezusu v tabernaklju. Gotovo je Jezus z veseljem pogledal na mladega Stanislava, ga blagoslovil in obdaril z izrednimi milostmi. V srce mu je položil kal tiste ljubezni, ki je blažega mladeniča pozneje vse življenje tako vlekla k tabernaklju. Jezus ga je pozneje klical k sebi, a nekateri so ga od Jezusa odvrčali. Brat Pavel ga je zaradi njegove pobožnosti zaničeval in celo pretpepal. Kljub temu je Stanislav vedno hodil k Jezusu, da ga je molil in prejemal v svetem obhajilu. Pri Jezusu je dobival milosti, da je mogel ostati stanoviten.

Kakor bogati mladenič tako je tudi sv. Stanislav Jezusa vpraševal: »Dobri učenik, kaj naj dobrega storim, da prejmem večno življenje?« Prav tako je mogel Jezusu odgovarjati: »Vse to sem spolnjeval.« Sam je pravil o svoji mladosti: »V svoji prvi molitvi, ki se je spominjam, sem se popolnoma daroval Bogu v njegovo službo.« Ko je bil še v očetovem gradu, je grajska družina o njem govorila: »Ze zdaj je kakor angel, nekoč bo gotovo velik svetnik.«

Stanislav je hotel Jezusu služiti popolneje, zato ga je vprašal z bogatim mladeničem: »Kaj mi je še treba?« In Jezus mu je prav tako odgovoril: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim; potem pridi in hodi za menoj!« Jezus ga je vabil, naj vstopi v samostan Družbe Jezusove. Na Dunaju se mu je neko noč prikazala preblazena Devica Marija z malim Jezusom v naročju. Dete

je položila k njemu na posteljo, da ga je objel in pritisnil na srce. Stanislavu je naročila, naj vstopi v Družbo Jezusovo. Nato je vzela dete v naročje in izginila.

Jezus je vabil evangelijskega mladeniča, naj se odpove imetju in svetu ter postane njegov učenec. Toda mladenič ga ni ubogal. Sv. Matej piše o njem: »Ko je mladenič slišal to besedo, je odšel žalosten; imel je namreč veliko premoženje.« Sveti Stanislav pa je ravnal drugače. Bil je bogat mladenič iz plemiške družine. Vsega je imel, kar si je želel. Starši so mu preskrbeli dobro vzgojo. Bil je nadarjen in priden, pri učenju je dosegel lepe uspehe. Čakala ga je častna služba in vse prijetnosti plemiškega življenja. Vendar se je vsemu temu odpovedal ter vstopil v samostan k jezuitom, kjer redovna pravila prepovedujejo častne službe. Sin odlične plemiške družine je v skromni obleki opravljal preprosta dela.

Pred darovanjem bere mašnik iz 42. psalma znane besede: »Stopil bom k božjemu oltarju, k Bogu, ki razveseljuje mojo mladost.« Te besede je ponavljal sv. Stanislav, ko je hitel v cerkev k sveti maši, k sv. obhajilu ali k drugim verskim pobožnostim. Ko je bil na Dunaju, je bil vsak dan pri dveh sv. mašah in vsak teden pri sv. obhajilu. Večino prostega časa je prebil v cerkvi, zatopljen v molitev in premišljevanje. Zelel je pa tudi, da bi kdaj sam opravljal najsv. daritev, a želja se mu ni spolnila. Pač pa je bilo vse njegovo življenje Bogu prijetna daritev. Veselja je iskal le v Bogu in ga je tudi obilo našel. Zdaj se večno mlad veseli pri Bogu.

Pri »Tihih molitvah« molimo: »O Gospod, prosimo te, naj nas napravi vredne angelskega kruha priprošnja svetega Stanislava, ki je bil vreden, da ga je z njim okrepčala angelska roka.« Ta prošnja se nanaša na dvojni dogodek iz življenja sv. Stanislava. Ko je bil na Dunaju hudo bolan, sta mu dva angela v spremstvu sv. Barbare prinesla sveto obhajilo. Drugič je na poti v Rim blizu Augsburga želel prejeti sv. obhajilo. Nenadoma je videl okrog sebe množico angelov in eden izmed njih mu je podal sv. Telo Gospodovo.

Približa se najsvetejši del sv. maše. Mašnik vzame v roke hostijo in izgovori nad njo presvete besede Jezusove: To je moje telo. (Spremenjenje.) Mašnik pripogne koleno do tal, da moli pričujočega Jezusa, potem sveto hostijo povzdigne, da jo tudi verniki vidijo in jo molijo. Nato posveti vino v kelihu in pre-

sveto kri Gospodovo moli in povzdigne. Pri obhajilu oboje zaužije in podeli sveto obhajilo tudi vernikom. Nato se v obhajilni in poobhajilni molitvi zahvali za milost sv. obhajila in prosi novih milosti po prošnji sv. Stanislava. Najprej moli: »Gospod ga je nasitil s kruhom življenja in razumnosti ter ga napojil z vodo zveličavne modrosti.« Nato prosi: »Da nam bo nebeški kruh, ki smo ga zaužili,

kruh življenja, te prosimo, Gospod, po prošnji svojega svetega spoznavalca Stanislava, naj bo kruh razumnost in pijača voda zveličavne modrosti.« Sv. Stanislav je užival kruh življenja in kruh močnih. Tako je rasel v modrosti in v moči.

S temi lepimi molitvami časti sv. Cerkev sv. Stanislava, posebnega vzornika in zavetnika mladine. Častimo ga tudi mi in se mu priporočajmo v varstvo!

Abiturient.

And. Orehek. — (Dalje.)

Gospodu dekanu je žarelo oko, ko je govoril o brevirju; navzočni so čutili: ta duhovnik resnično ljubi Cerkev.

»Vse je lepo, kar ste povedali,« se oglasi profesor. »Vendar bi mislil, da toliko dnevne molitve, kakor je duhovnik službeno opravlja z brevirjem, ni ravno potrebno. Naj bi vsaj nekaj tega časa porabil za razvedrilo, za čitanje in lastno izobrazbo, morda za pisateljstvo ali drugo javno delo.«

»Tudi za take stvari dobi duhovnik časa, če le hoče. Molitve pa ni nikoli preveč, gospod profesor. Ali ste že kdaj rekli svojemu učencu: Preveč si se učil. Neštetokrat pa ste že rekli: Premalo si se učil! Ali ni tako?«

»Zlata resnica,« se smeje profesor. »In vendar je to le slaba primera za molitev. Ne pozabimo, da duhovnik moli v imenu svete Cerkve. Vsled tega so njegove molitve deležni tudi člani cerkvenega občestva, in celo taki, ki sami premalo ali nič ne molijo. Na tisoče in žal celo na milijone je članov Cerkve, ki še imajo nekaj vere, morda le slabotno in nejasno zavest vere, tudi hudobne volje nimajo, molitev pa poznajo komaj po imenu. In vendar potrebuje molitve vsak vernik kakor pljuča zraka, kakor riba vode, kakor ptica perutnic, če hoče ostati veren in živ član Cerkve, če se hoče zveličati. Če ne moli sam, mora pač kdo drugi moliti zanj, da prejme milost pokore, spreobrnjenja in popoljšanja. Poglejte tamle našega Ivana, ki sedi na svoji abiturientski slavi kakor cesar na tronu in na vso našo modrost, ki jo tu razkladamo, ne reče ne bele ne črne. Mladi ljudje sploh premalo molijo; kako je z Ivanom, ne vem; vem pa, če on premalo moli, moli zanj toliko več njegova mama. Kaj ne, Jerica?«

Ivan uporno molči in seka s svojo paličko glavice napol dozorelih borovnic naokoli, Jerica pa, ki odgovora ni pričakovala, se zmede vsa v zadregi: »Seveda molim, gospod dekan, pa tudi Ivan gotovo moli, saj je tako dober fant.«

»Če molita oba, tem bolje, potem bo gotovo pravo zadel, ko se odloči za bodoči poklic, morda celo za duhovski stan. Glavni vzrok, da je danes tako malo duhovskih in redovniških poklicev, je pomanjkanje molitve pri mladih ljudeh. Le mnogo molite, Jerica, da ga ne oplašijo žrtve.«

»Žrtev se ne strašim, gospod dekan,« zakliče Ivan, ponosno vzravnan; iz oči mu seva ogenj. Družba osupne. »Le naštejte še žrtev! Nisem se še odločil, ali če bo žrtev veliko, bo moj sklep kmalu gotov. Žrtvovati se hočem v kateremkoli stanu, zato sem študiral. Celibat, brevir, to ni nič takega, da bi plašilo.«

»Ivan, mladi prijatelj,« vzklikne radostno gospod dekan, »Bog vam daj milost, če postanete duhovnik, da bi vedno mogli s tako vedro dušo klicati: celibat, brevir, to ni zame nobena žrtev. Hoče se vam še težjih? ... Dobro! Toda bojim se, da drugo gospodo dolgočasiva. Ali ni tako, gospica Milica?«

»Nikakor ne, gospod. Prav z zanimanjem vas poslušam. Saj vemo o takih stvarih tako malo. Resnico vam povem, da do te ure nisem vedela, kaj je duhovski brevir. Vsak dan vidimo kakega duhovnika, o njegovih težkih dolžnostih pa tako malo razmišljamo in jih tako slabo poznamo.«

»Čujte torej dalje. Hudo breme, ki mlade, slaveželjne, po odličnostih hrepenče duše morda še najbolj odbija od duhovskega stanu, je duhovnikova neznanost pred svetom. Ne mislim naših dobrih

delavskih in kmetskih ljudi, ki jim je duhovnik še vedno prva glava v kraju, ampak pred očmi imam oni del sodobne inteligentne družbe, kateremu je duhovnik predmet zametovanja, pa naj je še tako dober, učen, marljiv, vesten in požrtvovalen. Pod vplivom nemškega liberalizma stoječi inteligentni Slovenec meni, da duhovnik, predvsem katoliški, ne more biti ne učen ne idealen ne nesebičen. Res da deloma to neutemeljeno in nespametno nasprotstvo ponehuje, zato pa se pri drugem delu našega svetnega razumništva stopnjuje do neverjetnosti: kar bežijo iz družbe, če v nji zagledajo duhovnika. To je huda osebna krivica, ki pri prvem vtisu zelo zaboli. Toda pomislimo: vsi ti ljudje so prav za prav reveži, udarjeni s slepoto težke zmote, zapeljani po družbi, ki jih je vzgojila. Pa ko bi tudi teža ne bilo. Imam zavest, da vršim svoje dolžnosti, kaj naj so mi vsi ti ljudje! Pomrli bodo, Kristus ostane. Ko že davno ne bo več nikogar izmed njih, bo Cerkev še vedno imela duhovnike in bo nadaljevala svoje božje poslanstvo. Kaj zato, če sem majhen v njih očeh, saj sem učenec Kristusov, ki je bil za nas »ponižan do smrti, do smrti na križu, in ga je zaradi teža Bog povišal in mu dal ime, ki je vzvišeno nad vsa druga imena«, kakor molimo veliki teden.

V živo zadeva marsikaterega duhovnika tudi osamljenost in samotarstvo, v katero je obsojen. »Tako sem sam, nikogar nimam, da bi se z njim pogovoril.« toži ta ali oni. Človek je družabno bitje, v družbi se mu olajša duša. Duhovnik je ponajveč navezan sam nase, na službenem mestu prepuščen sam sebi. Ko bi si ne znal poiskati dela, ko bi ne znal ali ne hotel voditi rednega notranjega življenja, bi bil resnično revež; nevarno bi bilo, da ga samota ubije. Koliko tihih vzdihov, koliko srčne tesnobe žrtvuje tak trpin dan za dnem Kristusu, vernikom in Cerkvi, ve samo Bog. Pa tudi za to bolešno rano je dobri Odrešenik ustanovil zdravilo. V tabernaklju te pričakuje vsak trenutek. Tožiš, da si sam, da nimaš nikogar, ki bi se pogovoril s teboj; žeja te po človeški družbi, on pa te vabi k sebi: »Jaz sem kruh življenja, kdor pride k meni, ne bo lačen, in kdor v me veruje, ne bo nikoli žejen.« (Jan. 6, 35.) Red ohranja svet: če si jutraj vsaj približno napraviš dnevni red in po srčni potrebi obiskuješ tabernakelj, ti ne bo nikoli dolgčas.

Gmotno pomanjkanje pri veliki večini današnje duhovščine vas morda plaši, Ivan! Nepreskrbljenost za onemoglost, bo-

lezen in starost? Gotovo so to stvari, ki je treba misliti nanje, odločilne pa pri odbiri stanu za idealnega mladega fanta ne morejo biti. Res je, da je duhovnikova žrtev v tem pogledu marsikod zelo velika. Študiral si kakor tvoji tovariši sošolci, ki so si izbrali druge poklice, bržkone še več, pa oni so si ustvarili premoženje, preskrbljeni so za bolezen in starost, lepo so oblečeni, živijo udobno, hodijo v letovišča, vozijo se v lastnih avtomobilih, ti pa tolčeš žgance in krompir ne dosti bolje, nego si jih tolkel, ko si še krave pasel; hodiš celo leto v eni suknji in Boga prosiš, da se ti prekmalu ne raztrga. Če te smrt naglo ne pobere, kar se duhovniku tako rado primeri, boš ob času boleznih revež, da se boš sam nad seboj razjokal. V gmotnem oziru večinoma torej ni prav rožnata bodočnost onega, ki se odloči za duhovski stan. Pa saj duhovnik teža v svojem stanu niti ne išče. Morda je celo prav tako, morda je božja previdnost duhovsko siromaštvo prihranila prav za današnje dni, ko je na svetu deset tisoč bogatinov, pa na milijone revežev. Morda je za Cerkev bolje, da ima revno duhovščino, ko je na zemlji toliko resnične bede. Kako so se včasih malomiselnih ljudi zgledovali, če so videli bolj premožnega duhovnika, danes so pravljice o »farški bisagi« že skoraj utihnile. »Gospod je delež moje dediščine in mojega keliha,« govori duhovnik s psalmistom. V luči ljubezni do Kristusa in Cerkve se razblini siromašno življenje v dolini solz v prazen nič, čeprav je težko in hudo; večni blagor ene same duše je neizmerno več.

Grobna tišina je objemala družbo ob resnih dekanovih besedah. Solnce je že barvalo Bločni vrh z zlatom večerne zarje. Nemirni kos v bližnjem grmičevju je pravkar intoniral uspavanko.

Jerica prične tiho jokati.

»Kaj vam je, mama?« plane Ivan. »Zakaj vendar jokate?«

»Če je tako, Ivan, pa nikar ne pojdi za gospoda.« Z muko izdahne ljubeča, prestrašena mati trpke besede. Oče Janez, ki je svojo ženo neizrečeno rad imel, je dobil v svoje drobne, mežikajoče oči dve debeli solzi.

V Zalesju pozvoni za obhajilo.

»Mama,« zakliče Ivan, »nocoj se bom z Marijo pogovoril, še vedno mi je prav svetovala. Vem pa že zdaj, da bo rekla: Žrtvuj se! Oprostite, gospoda, da odhitim pred vami domov. Striček gre obhajaj, morda me potrebuje. Na svidenje!«

Čudo božje milosti.

Avgusta je umrl v Zagrebu mož odličnih sposobnosti dr. Hinko Hinković. Rodom je bil židovskega pokolenja. Krstiti se je dal ob poroki. Stal je dolgo v vrstah svobodomiselstva in protivnikov kat. Cerkve. Nato se je mnogo pečal s spiritizmom ter izdajal na Sušaku spiritistično glasilo »Novo Svijetlo«. Zdaj pa je umrl kot dober in skesan vernik katoliške Cerkve. Teга spreobrnjenja njegovega svobodomiselni zagrebški listi niso nič omenjali, dasi so poprej mnogo pisali o njem in o njegovem delu.

Župnik dr. Beluhan pa je o spreobrnjenju Hinkovičevem zapisal to-le:

Lani je umrla Hinković-u soproga. Pred smrtjo je lepo pripravljena prejela svete zakramente. Njen mož Hinković je bil ob tem prizoru vidno ganjen. Izjavil je: »To je čudež božje milosti in početek mojega spreobrnjenja. Zaprošil je župnika dr. Beluhan-a, naj ga poučuje o katoliški veri. Treba je bilo odstraniti mnogo težav, dvomov in predsodkov, kajti mož ni poznal dosti ne židovstva, ne krščanstva, kakor je sam priznal. »Kdor me reši mojih dvomov, bo moj največji prijatelj.« tako je govoril. »Pregledal sem vse modroslovne sestave, pa me niso zadovoljili. Pri-

stopil sem nato k spiritistom, a tudi tu nisem našel miru.«

Težave pri pouku o božjem razodetju mu je delal nauk o presveti Trojici, prav tako Jezusovo vstajenje. »Kadar se prepričam, da je Jezus od mrtvih vstal, mi bo vse lahko verovati« — je zatrjeval. Čital je deset dni neko primerno knjigo, ki mu je nudila pomoč. Milost božja ga je razsvetlila. Zaklical je župniku: »Priznam, da je Jezus Kristus Sin božji, da je umrl na križu in tretji dan od mrtvih vstal. Hočem se spovedati.« Čez dva dneva je z iskreno pobožnostjo prejel sveto obhajilo. Ko mu je čez nekaj časa župnik prinesel knjigo: »Izpoved svetega Avgušтина«, jo je brž prečital, hkrati pa zaklical: »Zakaj poprej nisem spoznal krščanske resnice!«

Kmalu se je jela v njem razvijati nevarna bolezen — rak. Ob sedežu je imel podobo Križanega, ki se je nanjo opetovano ozrl z vzklikom: »Usmili se me o Bog in reši me mojih muk!« Prenesli so ga v sanatorij. Bolezen ga je razjedala. V nedeljo nato pokliče župnika in ga nagovori: »Hočem umreti kot praktičen katoličan!« Pri polni zavesti in res pobožno je prejel sv. zakramente in papežev blažoslov. Po dveh dneh je bil v večnosti.

»Hrv. Straža«, 7. nov. 1929.

Ali smo dovolj hvaležni ?

(Možem in fantom napisal B. P.)¹

Ko sem leta 1902. prišel v Ljubljano, da odslužim vojaška leta, so nas po končanih prvih vajah začeli šarži voditi na sprehod v skupinah po osem do deset. Najprej smo bili deležni te ugodnosti fantje, ki smo znali dobro korakati in pravilno salutirati. Gnali so nas na razgled po mestu in v bližnjo okolico; seveda glavni cilj je bila končno gostilna. Naš desetnik nas je peljal od topničarske vojašnice po Dunajski cesti do pošte in dalje čez frančiškanski most, med tem nam je pa razkazoval znamenitosti mesta. Jaz sem korakal bolj v ozadju. Ko gremo mimo velike cerkve, veli tovariš: To je pa stolnica. Kar nekaj me je zasukalo, par korakov in že se znajdem v cerkvi. Kakšen prizor! Četudi je bilo popol-

dansko opravilo že končano, je bilo ostalo še polno vernikov, moških in ženskih. V rokah so imeli knjigo »Večna molitev« ter molili skupno in na glas, da je kar odmevalo po svetem prostoru.

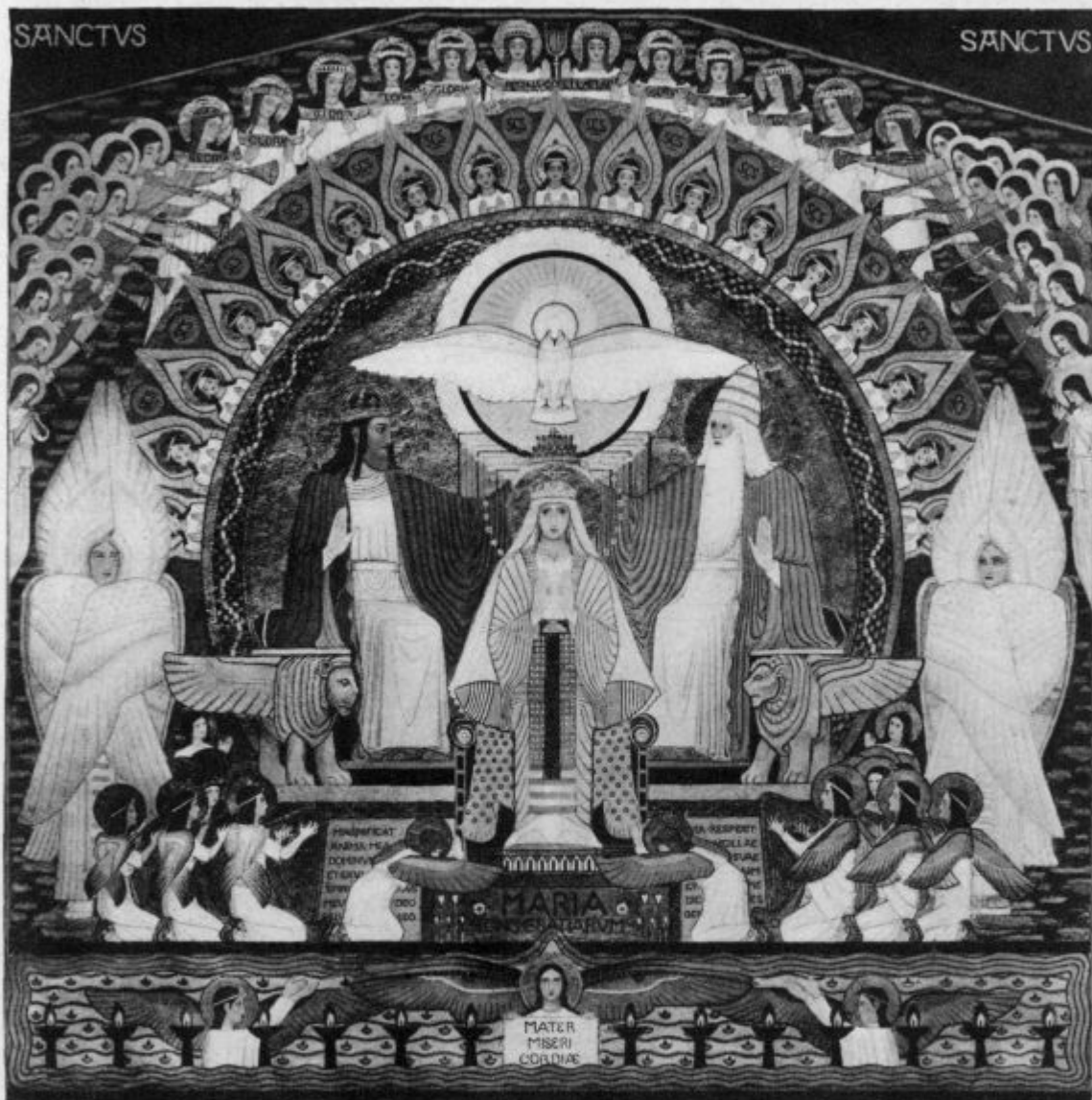
Drugo nedeljo sem šel sam v frančiškansko cerkev. Bil sem priča enakega vzpodbudnega prizora. Ne morem si kaj, da bi Ljubljancanov očitno ne pohvalil, saj so nam bili res v lep zgled. Če je le še zdaj tako! (Skupnega češčenja se udeležuje redno še zmerom prav častno število pobožnih duš. Tudi moški so še precej zastopani. Zanje je še posebej odločena noč pred prvim petkom; zbirajo se v stolnici, kjer imajo razdeljene posamezne ure za glasno molitev pred Najsvetejšim. Seveda bi bilo želeti splošno še večje vneme. Pogrešamo zlasti inteligenco in zastopnike višjih slojev. Ljubljana je mesto s 60.000 prebivalci; če bi se le nekaj odstotkov vseh udeleževalo skupnega češčenja, odnosno nočne

¹ Ta-le poziv je povečini napisal vnet častilec sv. Reš. Telesa, B. P. iz V. na Št. Prosil je: »Sprejmite ta moj spis v »Bogoljuba«, četudi roka in glava revnega tesarja ni tako spretna...« Misli so lepe in vsega uvaževanja vredne. Vam — možje in fantje — je pisal mož iz vaših vrst. — Ur.

straže pred sv. Rešnjim Telesom, bi se moglo uredništvo vse drugače pohvaliti. — Op. ur.)

Tudi po nekaterih krajih v lavantinski škofiji smo že takrat imeli precej udomačeno to lepo pobožnost, pa le bolj med ženskim spolom. Da je češčenje sv. Reš. Telesa splošno napredovalo, da so vpeljane skoraj povsod

Vzemimo primero. Če bi se raznesla novica, da v našem kraju stanuje bogat in dobrosrčen mož, ki uporablja svoje premoženje samo v to, da podpira pomoči potrebne, kako bi pač vreli ljudje od vseh strani k njemu, kako bi mu odkrivali in razodevali svoje težnje, kako bi ga častili! V tabernaklju pa

Beuronska šola.

Nebeški dvor.

ure skupnega, glasnega češčenja, je znano. Toda povsod se čuje več ali manj upravičena tožba in vprašanje: Može in fantje, kje ste pa vi?

Lahko bi odgovoril na to vprašanje in sicer na več načinov. Vsak odgovor bi imel popolno gotovost. Pa kaj pomaga grajati in tožiti! Več bo izdalo prijazno vabilo.

resnično prebiva Kralj vseh kraljev, ki ponuja zaklade svoje milosti vsem obiskovalcem, ki celi dušne rane in daje tolažbo vsem potrtem in zapuščenim.

Kdo je med nami, ki bi ne potreboval pomoči, utehe, tolažbe, miru?

Može in fantje! Pomislite pa še tole: Ko je božji Učenik, ki zdaj prebiva med nami v

tabernaklju, hodil okrog po domači deželi, ko je učil svoj božji, zveličavni nauk, ali ni imel največ težav zlasti z moškimi. Še apostole in učence je moral zavračati, ko so se n. pr. ob viharju na morju premalo zanesli na Jezusovo vsemogočnost. »Kaj ste boječi, malovernil!« jim je moral zaklicati. Ko so apóstoli branili na večer materam, ki so prišle in prinesle k

Beuronska šola.

Za Kristusom...

blagoslovu svoje otroke, naj ne bi nadlegovale utrujenega Zveličarja, jih je (apostole) zavrnil: »Pustite male k meni in nikar jim ne branite...!« — Nekoč je pristopila mati Zebedejevih sinov s svojima sinovoma k Jezusu in v nekaki posvetnosti zaprosila častnih služb zanja: »Reci, naj ta dva sinova sedita v tvojem kraljestvu eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.« Jezus je odgovoril: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga moram jaz piti?« Odgovorita mu: »Moreva.« Reče jima: »Moj kelih bosta pila, ali dajati, da kdo sedi na moji desnici ali le-

vici, ne gre meni, ampak bo dano, katerim je pripravil moj Oče.« (Mt 20, 20—23.) — Še po vstajenju je pokaral Odrešenik dva učenca idoča v Emavs, ki sta se premalo zanesla na njegove besede. Rekel jima je: »O nespačetna in po srcu kesna za verovanje vsega tega, kar so povedali preroki. Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?« (Lk 24, 25.)

Poglejte dalje, možje in fantje, kdo je Jezusu zadnje dni njegovega življenja največ hudega prizadejal? Ali ne moški? Vojaki in birači so ga prijeli in ga vodili med zasramovanjem od sodnika do sodnika. Moški so krivo pričali zoper Jezusa, so ga bičali, s trnjem kronali, zaničevali, so mu naložili sramotilni križ, so ga končno na križ pribili in se še v zadnjih trenutkih rogali, češ, drugim je pomagal, sebi pa ne pomaga. — O ženskah kaj takega ne beremo. Nasprotno. Dobre žene so Jezusa milovale, objokavale; Veronika mu je celo ponudila potni prtlič. Šle so za božjim Odrešenikom z materjo Marijo do morišča.

Možje in fantje! Pomislite končno še tole: Koga je izbral Jezus za najvišje in najčastiljivejše službe v sveti Cerkvi? Apostole je izbral, kajne, iz vrst mož in mladeničev. Vpričo njih je na večer pred svojo smrtjo postavil najsvetejši Zakrament. Njim se je prikazal prvi dan po vstajenju, pa jim je kot sad svoje smrti podelil pravico grehe odpuščati.

Možje in mladeniči! Ali ne čutite dolžnosti, da se za to odliko in za vse druge prednosti lepo zahvalite. Zdaj pa roko na srce: Koliko zahvale, koliko zadoščenja prejema ljubi Jezus od vas? Pomislite na prvo sveto obhajilo. Kako ste obljubljali Jezusu zvestobo, kako ste sklepali, da hočete k njemu hoditi pred tabernakelj in ga pogosto prejemati v čisto srce! Kje so zdaj te obljube?! Hvala Bogu! Še se najdejo možje in fantje, ki so res mož-beseda! Še so junaki ljubezni tudi med moškimi, a premalo, veliko premalo jih je. Ko je Jezus na poti med Samarijo in Galilejo ozdravil deset gobavih mož, se je samo eden od njih vrnil, ko je videl, da je ozdravljen in je z velikim glasom Boga slavil... Jezus je pa odgovoril: »Ali ni bilo deset očiščenih? Kje so pa deveteri? Ali se ni našel nobeden drug, da bi se vrnil in dal čast Bogu, razen tega tujca...?« (Lk 17, 15, 16.)

Podobno bi moral božji Učenik govoriti tudi danes, če bi prišel kot nekoč med nas in presojal hvaležnost, ki je med moškimi bolj redka in pičla.

Možje in fantje, ki vam ljubezni do Jezusa še ni ugasnila, pridite in zadoščujmo večkrat skupaj pred tabernakljem božjemu Srcu

Jezusovemu za vso nečast, ki mu jo priza-
deva mlačnost in nehvaležnost ter grešnost
moškega sveta. Kadar nam čas dopušča, obi-
ščimo Jezusa v zakramentu ljubezni. Skušaj-
mo se pridružiti ob nedeljah tistim, ki skupno

in glasno opravljajo molitveno uro. Zapomnite
se: Nič nas na zadnjo uro ne bo bolj tolažilo
kakor spomin na trenutke, ki smo jih v zdra-
vih urah preživeli pred Najsvetejšim. (Sveti
Alfonz Lig.)

Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj. — (Dalje.)

Jezus Sirahov je zapisal, da naj člo-
vek, če stopi v službo božjo, pripravi svoje
srce na skušnjavo.

Zviti zopernik, hudi duh, si je priza-
deval na vse načine, da bi Elizabeto pre-
motil. Šepetal ji je: »Nespametna si; sama
sebe varaš! Za zveličanje vendar ni po-
treba, da bi bila puščavница! Saj Bog ne
zahteva takih reči! In v zakonu — oh, saj
to ne more biti!«

Ničesar ni opravil.

Sprevrigel je svoj obraz in navalil na-
njo z najizbranejšimi mučnimi in zopnimi

preizkušnjami; trpela je v strahu, da jim
bo podlegla. Pri sv. obhajilu je vse svoje
težave in svoj strah otroško-preprosto po-
tožila svojemu Gospodu: »Moj Jezus, kako
naj vzdržim vse težke boje, ki mi jih pri-
pravljaja zopnik? Oh, Jezus, gotovo bom
podlegla! Oh, Jezus, ti mi pomagaj!«

Z milostjo božjo je Elizabeta združila
trdno zaupanje v Boga, vztrajno molitev in
samozatajo, vedoč, da se hudi duh, enkrat
zapoden, vrne in si privzame še sedem, še
zvitejših duhov in da se ta rod ne da pre-
magati razen z molitvijo in postom.

Beuronska šola.

V večno žalost. V večno veselje.

Videnje Elizabete tisti čas:

Videla je stavbo, tako lepo, da se z njo ne da nič na zemlji primerjati. Vsi blaženi so stali in so peli hvalnice in slavospeve večnemu, vsemogočnemu Gospodu. Naenkrat se odpro vrata in trije svetniki pridejo in jo povabijo, naj se jim pridruži. Ko pa se je približala, je videla, da so se vrata naenkrat tako znižala in tako zožila, da se ji je zdelo nemogoče priti skozi. In zaklicali so ji trije svetniki: »Ponižaj se, pomanjšuj se, uniči se, če hočeš priti noter!«

Po ponižni molitvi se ji je razodel Jezus kot dobri pastir in njena duša kot belo jagnje, ki je ima dobri pastir v naročju. In vtisnil je njenemu čelu dragoceno znamenje, zoper katero ne bo premožel noben njen zoprnik.

VIII.

Kdo najde močno ženo? Njena cena je kakor so stvari iz daljave in od zadnjih pokrajin. Srce njeneža moža se nanjo zanaša in prihodkov mu ne bo manjkalo. Ona mu izkazuje dobro in ne hudega vse svoje žive dni. Poišče si volne in prediva in dela po umetnosti svojih rok. Ona je kakor trgovčeva ladja: iz daljave si prinaša kruha. Z močjo si prepaše ledja; moč in lepota je njeno oblačilo in poslednji dan se bo smejala.

(Preg. XXXI; 10—14, 17, 25.)

Gospod advokat Kristof Mora je našel tako močno ženo.

Gospod advokat Kristof Mora se je zmenil za svojo ženo Elizabeto prav toliko, kakor da je zanj ni. Elizabeta ga je čakala vsak večer največkrat v pozno noč v molitvi; ga je zdaj pa zdaj spomnila njegove spolzke poti; mu zdaj pa zdaj poklicala v spomin pravico božjo; a Kristof — pač se mu je v globini duše zganilo in vzvalovilo — je bil kakor ujet in kakor brez moči, pa se je danes pošalil glede te stvari; jutri se smejal, pač malo v zadregi; pojutrišnjem ji dal prav in jo skušal pomiriti; četrtrič je molčal in molče legel spat; spet drugič je zarobantil in se razsrdil.

Dolgovi so se kupičili in Kristofu se ni več posrečilo z varanjem dobiti od očeta denarja; kar pa mu je vtaknila mati, je bila malenkost pri njegovih stroških s svojo prijateljico in njeno trgovino in tako je kot »spreten« advokat privozil do gospodarskega poloma, do bobna. Kakor bi ga omamila strela, ni vedel ne kaj, ne kam; ponižan, zmeden, zbeگان, brez vsake srčnosti.

Oče, doktor Frančišek Mora je svoji družini premoženje lepo pomnožil in Kristof je po posredovanju matere upal pri očetu na pomoč, da bo mogel vsaj za silo

H. Vurnik.

Sv. Andrej.

Santi Tito.

Sv. Katarina.

Rim. Galleria Borghese.

zadovoljiti svoje upnike, čeprav jih že ne docela poplačati. Obzirno so tedaj očetu zamolčali glavni del resnice — moža bi bolest preveč potrla — in so mu pripovedovali, da mora pač Krištof opustiti trgovanje: »No ja, v tej stroki ni izveden in se bo pač moral omejiti samo na svoj poklic, se tega bolj poprijeti; no, in tako so prišle neke denarne neprilike, neke denarne zadregice; no ja, ne bo menda bogvekaj, vendar pa, no ja —.«

Gospod sin Krištof pa je naenkrat postal bolj preudaren in se je očetovim že-

»Smo naredili neumnost, da smo vzeli Krištofa v svojo hišo.«

»Kaj Krištofa! Zeno njegovo, ženo!«

»To, da, to! Saj bi bili sploh že prej lahko vedeli, da s tako žensko ne bo priženil pameti.«

»Da ga mora pripraviti na boben!«

»O da, če bi imel drugačno ženo, bi bil tudi on drugačen.«

Elizabeta pa se je naredila kakor človek, ki ne vidi in ne sliši in nima v ustih zopergovora. Vsa strta v prvem trenutku,

Partiz. Luksemburški muzej.

Siroti na pokopališču.

ljam kar vnaprej uklanjal. Oče ga je bil bolj vesel kot prej in Krištof je mislil, da je vse dobro.

Če bi bili tudi upniki tako mislili kakor dolžnik, bi bilo res vse dobro. Toda oni niso tako mislili, ampak so vedeli, da se bo pri Morovih dalo še marsikaj odščipniti in niso odjenjali, dokler ne bi bil poplačan zadnji vinar. No, tako se je zgodilo, da je prišel sodni birič v Krištofovo stanovanje in je vso premičnino zapečatil. Ob takih prilikah je navada, da ve vsakdo kaj opomniti in omeniti, kako in kaj bi bilo treba, da bi boben ne zapel. Tako se je zgodilo tudi pri bobnu gospoda Mora. Krištof se je izogibal in se ni rad pokazal; njegova žena pa je morala prenesti vso nevihto sorodnikov.

se je krepko dvignila ob mogočni palici molitve.

Nespametno se ji je zdelo prerehati se s svakinjami, niti možu ni očitala ničesar, ampak je mislila na odpomoč. Zgovorila se je s taščo in se pripravila na vsakršno žrtev. Zbrala je ves denar skupaj, kolikor mogoče; vzela iz skrinje vso svojo nevestino lepotijo od dneva poroke, ves svoj nakit in si ni ničesar pridržala; prodali so, kar je bilo preostalo od Krištofovega trgovanja; tudi nepotrebno ali manj potrebno pohištvo iz njegovega stanovanja, vozove in konje so prodali. Čeden denar je dobila Elizabeta za vse to in še mati Krištofova je od svojega primaknila — pa dolg z vsem tem še ni bil pokrit.

Zadnji izhod je bil še odprt, ponižujoč, toda edini: prositi za primeren popust dolgov in priznati polom; izročiti se upnikom na milost in nemilost. Krištof je bil prepobnosni, da bi stopil na to pot ponižanja: v svoji ošabni in srditi naravi bi bil rajši uklonil vrat pred vrati ječe kot pred svojimi upniki. Zato je pa Elizabeta stopila na to pot.

Križeva je bila ta pot. Pod obleko si je privezala kovinast križ in je stopila na to borno pot hči bogatega Canorija, ki je sijala nekoč v rimski gosposki družbi. Križeva ji je bila ta pot in Elizabeta je mislila na Njega, kako je šel od Ane do Kaife in od Pilata in do Heroda, ko je ponižno šla od upnika do upnika trkat na njihova vrata in srca.

Razložila je tam namen svojega obiska, opisala nesrečo, ki je zadela soproga, njegov težki položaj; povedala, kako je prodala vse svoje, nakit in balo, več ni mogoče spraviti skupaj; prosila je pri usmiljenju do svojih nedolžnih otročičev, naj se zadovoljijo s tem, kar je mogoče sorazmerno povrniti. Upnike je ganilo njeno sicer ponižno, pa kljub temu plemenito obnašanje in njene prepričevalne besede in so imeli sočutje in so potrdili prejem izplačila.

Neki upnik pa je zavlačeval to pogajanje. Osupnil je, ko ga je obiskala Elizabeta, gospa tridesetih let, lepa in sveža. Raztezal je svoj pogovor: »Da, da, gospa, kako pa to? Če bi mi pojasnili še to, gospa! Oprostite, da me zanima vaša nezgoda! Sočutje imam z vami, gospa! — A tako! Da, da! Sočutje imam z vami, gospa; z gospodom soprogom ne; ne, z gospodom soprogom ne; z vami pač, gospa! — — — Gotovo, gospa, se strinjam z vami, gotovo, seveda; pa boste razumeli, da moram še enkrat natančneje pregledati račune. Bodite tako prijazni in pridite pozneje, morda jutri, gospa! Kaj? — Da, torej jutri prav gotovo, gospa! Moj naklon, milostljiva!«

Priklanjal se je in si mel roke.

Ko je drugi dan spet prišla, ga je bila sama uljudnost in prijaznost: Elizabeta se je Bogu hvaležna razveselila v srcu, svesta

si uspeha, ker v svoji poštenosti spočetka ni mogla niti misliti na lizunstvo upnika, ki se je hlinil:

»O gospa, gotovo! Jaz vas občudujem in sem vaš prijatelj! Seveda vaš gospod soprog, kaj? O kako dobri, predobri ste do nje — no, on vas je zapustil, glejte,

E. Sonrel.

Hvalite Gospoda.
(Za praznik sv. Cecilije.)

zob za zob in oko za oko, gospa! Kaj? Glejte, jaz sem vaš prijatelj, vse svoje premoženje vam položim k nogam; kaj, gospa?»

Premikal je z baržunom oblazinjeni stol in glas mu je drhtel. Elizabeta je zdaj dvignila svoj sramežljivi pogled in mož ga je razumel napak; pomencal si je roke, vstal in drhtel: »O gospa, saj sem vedel; jaz sem vaš, vse moje je vaše, samo —« in iztegnil je roke proti njej, da se je gospa preplašeno odmaknila.

»Gospod!« je kriknila Elizabeta, prebledela in spet zardela in pritisnila si je

križ pod obleko na srce. »Gospod, ali se ne sramujete kot kristjan in plemenitaš kaj takega prisoditi stiskani ženi!«

»Tako, tako, gospa; saj sem vedel; le poskusiti sem vas hotel; spoštujem vas; le

poskusiti, gospa,« je jecljal mož v zadregi — in podpisal.

Doma je padla Elizabeta pred Križanega, zahvalila ga za milostno pomoč in molila za onega nesrečneža.

Zgled katoliške aktivnosti.

23. apr. t. l. smo v Matenji vasi pbkopali † Meto Oražem. Z njo je tuk. dekliška Marijina družba izgubila eno najvzornejših članic. Ker je bilo njeno apostolsko delovanje v velik dobrobit ne samo družbi, ampak celi naši duhovniji in je mnogo sto-

Micika Gorjup.

4 1/2 letna prooobhajanka iz Pliberka.

rila za razširjanje »Bogoljuba«, zasluži, da se ji s temi vrsticami postavi skromen spomenik v »Bogoljubu«. Pokojna Meta je svetila drugim predvsem z lučjo lepega zglada. Čudovito potrpežljivo je prenašala dve veliki nadlogi: hud revmatizem že od mladosti, in — bila je slepa. Kljub svoji betežnosti je opravljala domača dela, kolikor je mogla, ostali prosti čas pa je porabila za molitev v cerkvi. Cerkev je bila njen drugi dom. Brez dvoma je odvrnila s svojimi molitvami marsikatero zlo v našem kraju. Dolgo vrsto let je pri božji službi vodila cerkveno petje, dokler se ni ustanovil pevski zbor. Zнала je več sto pesmi na pamet. Ljudje so rekli, da ima več pesmi v glavi, kot gospod v župnišču na notah. S svojim močnim in lepim glasom je zapela pesem in mahoma spravila vso cerkev v ogenj. Velika je bila njena ljubezen do bližnjega. Pri onih, ki so imeli, je posredovala za take, ki so bili v stiski. Bolniki so po njej dobivali dušno in telesno pomoč, dasi je bila vsled rahlega zdravja dostikrat sama tolažbe potrebna. Zelo so se ji smilili grešniki; tudi njim je pomagala s prijateljskimi opomini, še več pa z molitvami zanje. Za razširjanje katoliškega tiska se je mnogo trudila. Vedno je skrbela, da je vsak naročnik dobil pravočasno »Bogoljub«, »Glasnik« in »Katoliške misijone«. Njenega obiska so bili povsod veseli; z njo je prišel mir božji v hišo. S primerno besedo je znala hitro razpoditi oblake žalosti, obupa in dvomov. Razumljivo, da jo je tukajšnje globoko verno ljudstvo zelo spoštovalo. Pred smrtjo ji je Bog poslal še eno težko poizkušnjo. Šest mesecev prikovana na posteljo je grozno trpela. Kakor Job je bila popolnoma vdana v božjo voljo in tako vdano tudi umrla.

Zvonu je človek podoben, ki veliko lepega o sveti čednosti in dobrih delih govori, dobrega pa celo malo ali nič ne stori. — Le iz zvestobe raste blagor.

Učenost in dobrotljivost so le kresnice, ako prave vere, trdnega zaupanja in krščanske ljubezni pri ljudeh ni.

Lepo in dobro je res, ljudi koristnega dela učiti, pa še boljše, se dela z lastnimi rokami lotiti in pokazati, kar se pove v besedi.

Potrpežljivost rožice sadi, jeza pa trnje.

Prenapeta struna počí in prenapeta beseda slabo opravi.

Prisiljena reč nikdar dobrega ne stori.

Poglavje iz onega sveta.

J. Langerholz.

Gospod Pavle se je zamislil.

Vernih duš zvonovi so peli svojo pesem, otožno in jokajoče, na grobovih pod njegovim stanovanjem so migljale lučke in gospod Pavle je gledal v daljno daljavo kakor v zamaknjenju...

Zazdelo se mu je, da stoji pred visokim, prostornim poslopjem. Nad vrati je bral napis: »Ne prideš od tu, dokler ne plačaš zadnjega novčiča.«

»Vice!« je vzkliknil sam pri sebi in polotila se ga je velika radovednost: koliko je neki naših tukaj, za koliko časa, kaj trpe...? Cela kopica vprašanj!

Spomnil se je italijanskega pesnika Danteja in si mislil: »Če so njemu dovolili, morebiti bom dobil dovoljenje za vstop tudi jaz, sin skromne slovenske hiše.«

Potrkal je in poprosil.

»Naj bo!« je prikimal angel Gospodov in hitel odpirat. Gospod Pavle ga je obsul s svojo radovednostjo: »Koliko je tukaj mojih, kaj trpe, radi kakšnih grehov se pokore, kako dolgo bo trajalo njih trpljenje...?« In še, in še...

»O človek, sin matere zemlje,« mu je odgovoril angel, »premağuj se, zatajaj se! Ne povprašuj o tem, česar ti ni treba vedeti in ne nadleguj me z malopomembnimi vprašanji. Pomeniva se rajši kaj drugega, bolj potrebnega.«

Radoveden je bil gospod Pavle, kaj mu ima angel Gospodov povedati.

»Poslušaj me, ti človeški otrok, sin matere zemlje, kaj ti bom povedal. So nekateri kraji tam na vaši zemlji, kjer se imajo ljudje za predobre. In to se pozna tudi pri nas v vicah. Morda pošljejo semkaj kakšen očenašek; toda kje so dobra dela, kje so sv. obhajila, kje, kje!? Tako nekam skopi, nekam trdi so vaši ljudje. Mislijo, da imajo že vse svoje v nebesih. Ko se povrneš spet med svoje, jim oznanjuj in jih opominjaj, da je skrb za duše v vicah najplemenitejše delo ljubezni v najširšem pomenu besede. In opomni jih na napis, ki si ga bral tam zunaj.

»Gospod bodi v mojem srcu in na mojih ustnicah, da bom dostojno in spodobno oznanjal ljubezen do trpečih duš v vicah,« je molil gospod Pavle.

»In povej dalje vašim ljudem, da naj ne pozabljajo na vero v občestvo svetnikov. Vi ste in ostanete z nami tukaj ena velika družina. Bog je njen oče, Marija njena mati, mi in vi pa moramo biti kakor otroci, ki se med seboj ljubijo in radi imajo, ki čutijo med seboj gorje in nesrečo ne samo pri sebi, ampak tudi pri svojih bratih. Naši to dobro vedo; da bi se zavedali tega tudi vaši!«

»Gospod, ne bom molčal; govóril bom in oznanjeval tvojo besedo,« je zatrjeval gospod Pavle.

»In še to povej, da tudi članstvo pri Marijini družbi ne obvaruje pred očiščevanjem v vicah. Hvaležni pa naj bodo vaši ljudje, da imajo v svoji sredi ta močni jez zoper povodenj greha in zoper nesrečo pogubljenja. Povem ti, da bi mnogo mnogo tvojih ovčic ne bilo nikdar tukaj, če bi jih božja previdnost ne bila pripeljala v Marijino družbo. Po Marijini milosti in po njenem usmiljenju so dosegle to, kar so in Marijina pomoč nad njimi ni bila prazna.«

»Hvala Bogu!« je vzkliknil g. Pavle.

»Pa še tole ti omenim,« je nadaljeval angel, »da so nekateri tam med vami, ki so preoblastni. Kar ukazovali bi radi ljubemu Bogu, kam in kako naj porabi tisto peščico njihovih dobrih del. Vidiš, to ne gre. Povej jim, da je vdanost v voljo božjo več vredna, kakor pa tisto njihovo samovoljno gospodarstvo, s katerim bi skoro radi Boga odrinili, da bi ne smel delovati, kakor sam hoče.«

»Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji,« je molil gospod Pavle.

»Pohvaliti pa ti moram nekatere ljudi iz...«

Gospod Pavle je kar poskočil. Čul je med drugimi tudi ime svoje župnije. »O Bog, o Bog, ali res!«

»Ti ljudje molijo za svoje, dobra dela jim darujejo, pri Gospodovi mizi se jih spominjajo; s hvaležnostjo se spominjajo zlasti svojih dušnih pastirjev. Kajti vedi in razumi, da ste duhovniki med pozabljenimi najbolj pozabljeni. Sorodstvo jih kolne, ker ni dobilo zaželenih tisočakov, župljani si pa navadno mislijo: Če ti niso šli v nebеса, ki so nam pot v nebеса kazali, kdo bo pa šel tja, kdo? In kako skoparijo s svojimi molitvami. Tam pa — gospod Pavle je spet postal pozornejši — tam pa molijo tudi za svoje dušne pastirje, in kar je glavno: vse svoje zasluženje, vse svoje molitve, vsa svoja dobra dela prepuščajo popolnoma najsvetejši božji volji. Bog sam naj razpolaga z vsem, kakor sam hoče. Taka velikodušnost nam je posebno všeč in bo prinesla dotičnim gotovo tudi svoj blagoslov. Zakaj verjemi mi, da naš ljubi Bog prav dobro ve, kje je pomoč najbolj potrebna. Taka velikodušnost, ki svojih ne pozabi, pa tudi drugim privošči nebeške sladkosti, je Bogu posebno ljuba.«

»Bog mi pomagaj, vse bom storil za uboge duše v vicah,« je pritrjeval gospod Pavle, »in gledal bom, da bodo to storili tudi drugi.«

»In sedaj, ker si me pazljivo poslušal, pojdi za menoj!«

Gospod Pavle je v duhu stopal za angelom skozi obširno kraljestvo vic, dokler nista prišla do novih vrat.

»Beri in poglej!« mu je velel angel.

Stala sta pred visokimi vrati. Njih barva ni bila otožno črna, kakršno je videl na prvih vratih, ampak barva je bila svetlobela, skoro žareča, in skozi vrata so odhajali ljudje na vso moč veselih obrazov.

»Blagor vam, ki ste očiščeni! Pojdite v veselje nebeškega Očeta!«

Ta napis je bral gospod Pavle nad vrati.

— — — — —
 Še so peli zvonovi svojo otožno in žalostno pesem, še so brlele posamezne lučke na okrašenih grobovih, zadnji verniki so se vračali s pokopališča.

»Kje sem bil?« se je predramil gospod Pavle.

Minila je prikazen. V duši pa mu je močnejše plamtel plamen ljubezni do ubogih tam v kraju očiščevanja. In ko je potem skozi leta in leta oznanjeval gospod Pavle božjo besedo o vernih dušah, so govorili ljudje o njem: »Govori kakor svetnik.«

Njegova beseda je rodila bogate sadove. Naj bi vnela tudi nas, ki je ne slišimo ...

Najboljša pridiga — je lep zgled. Iz poročil o vzornih Marijanskih kongregacijah se moremo mnogo naučiti. Iz opisa neke tuje Marijine družbe naj slede samo glavne značilke:

»Namen Marijine družbe je — posvetiti sebe, na druge pa apostolsko vplivati. Prvi nalogi se približujemo, če točno pristopamo vsaj mesečno k sv. obhajilu. Skupno obhajilo pa imamo petkrat na leto. Vsako nedeljo in vsak praznik opravimo po blagoslovu del dnevnice. To nas priganja, da prihajamo redno tudi k popoldanski službi božji. V družbi imamo evharistični odsek, ki skrbi, da je vsak dan nekaj tovarišic pri mizi Gospodovi. Nekaj članic oskrbuje že 27 let cvetice za veliki oltar. Odsek za paramente pripravi od časa do časa nekaj čipk za oltarje ali za rokete. — Točasno nas je v Marijini družbi 42 (župnija je majhna); 6 se jih pripravlja. Zad-

nja štiri leta je opravilo 24 tovarišic prave duhovne vaje. Letos se nam je posrečilo, da smo spravile k duhovnim vajam tudi 8 žen. Nekatero mlačno osebo smo pridobile, da so opravile velikonočno spoved.«

Dopis našteva nato, koliko dobrih časopisov so imele družbenice naročenih (7 raznih nabožnih tednikov, mesečnikov v precejšnjem številu). Širile so dobre reklamne letake, prodajale koledarje i. dr. Med njimi v župniji krožijo dobre knjige, razlaga katekizma, knjige o pripravi za srečen zakon itd.

Procesije sv. Rešnjega Telesa se udeležujejo vse članice v beli obleki.

Vsak mesec imamo dvakrat shod: eden je v cerkvi, eden v družbeni sobi. Cerkevni govori so strogo Marijanski, v družbeni dvorani pa čujemo razprave, kakor n. pr.: o vzgoji značajnosti, o cerkveni liturgiji, o občevarju z ljudmi; odgovore dobimo tudi na vprašanja,

ki jih zapisana na listke spuščamo v posebno omarico.

Katera trikrat neopravičeno opusti cerkveni shod, se s tem sama izključi.

V družbeni sobi imamo tudi gledališki oder, gramofon in harmonij.

Volitve so določene za vsake dve leti. Skrbimo tudi, da je vedno kaj spremembe. Kandidatke se navadno pripravljajo eno leto, včasih še dalj časa. Nekatere tudi zavrnamo. Predstave oskrbimo tri- do štirikrat na leto, a nikdar z mešanimi vlogami. Vsaka sprejme vlogo, ki se ji nudi, brez ugovora. Nevoščljivost ali kaj takega nam je neznana.

Poslušne smo, kjer je treba, pa zahtevamo tudi poslušnost. Zakotne plese obiskovati je prepovedano. Povsod in v vsem se trudimo za medsebojno znosnost in sestersko ljubezen. Z vnanjimi članicami vzdržujemo pisemsko vzajemnost. Kar tiče mode, se držimo v mejah dostojnosti. Obleke brez rokavov, prekratkega krila, pregloboko izrezanih delov oblačil — Marijin otrok ne mara poznati. Toliko poguma mora imeti, da svoje pošteno mišljenje tudi v dostojni obleki izvršuje.

Naredbe in ukrepe g. voditelja rade in z veseljem izvršujemo. Brez njegove vednosti in brez njegovega dovoljenja se ničesar ne lotimo, saj smo vsi Marijini otroci. Vsi skupaj delamo v slogi na slavo Marijino, v prosep kongregacije.

Srednješolstvo je pri nas sedaj urejeno z novim šolskim zakonom. Glede združevanja učencev, pravi zakon, da je dovoljeno snovati društva z namenom нравstvenega, estetičnega ali zdravstvenega napredovanja, a nikakor ne na plemenski ali verski podlagi. — Nekateri so to določbo razlagali tako, kakor da bi dijaki ne smeli prihajati v cerkev k Marijini kongregaciji. Toda taka razlaga bi bila abotna, zakaj kongregacije niso društva, temveč samo od Cerkve določen način, s katerim se goji, krepí in utrjuje v vernikih lepo, нравno vzorno življenje. Ako dijak ne bi smel biti član kongregacije, tudi ne bi smel biti član katoliške Cerkve, kar bi bilo še bolj abotno misliti. Kongregacija je samo del dušnega pastirovanja v katoliški Cerkvi. Bolj ko bo to pastirovanje urejeno in popolno tudi med dijakstvom, več bo dobro vzgojenih in zanesljivo zvestih državljanov med razumništvom. Isti zakon, ki ukazuje verski nauk v srednjih šolah, ne bo zabranjeval, da bi dijaki tega, kar se uče, dejansko ne smeli izvrševati. Izvrševanje pa pospešujejo vprav kongregacije. Tam teorija — tukaj praktično udejstvovanje.

Nova jugoslovanska svetnica. Pred kratkim je papež Pij XI. dovolil javno češčenje blažene *H o z a n e* iz Kotora in sicer za vse cerkve v Jugoslaviji na obletni dan njene

smrti. Umrla je 28. aprila 1565. leta. Rojena je bila v Črni gori leta 1493. Svoja mlada leta je preživela kot pastirica. Njena mati jo je vzgojila v pravoslavju, ki pa deklice ni docela zadovoljilo. Ko je prišla po srečnem naključju v Kotor in tam obiskala katoliško stolnico, si je močno zaželela, da bi tam ostala, kjer bi mogla vsak dan k sv. maši. Kot dekla je tako preživela v mestu sedem let. Kot dvajsetletna mladenka je vstopila v samostan dominikank. Po 52 letih redovnega življenja je umrla v sluhu svetosti. — Posebno zanimivo pri tej blaženi je to, da jo časte že dolga stoletja ne samo katoličani, marveč tudi pravoslavni. Upajmo, da nam je z njo dana v nebesih goreča priprošnjica za cerkveno zedinjenje.

Rimska kronika. V mesecu septembru je sprejel papež Pij XI. nebroj vernikov, ki so priromali v Rim na 132 vlakih. Za sv. očeta, ki ni imel prav za prav nič počitnic, ni mala stvar, sprejeti toliko vernikov ter imeti premissljene nagovore zanje. Ni čuda, če napravi na tujce vtis utrujenosti, dasi se drugače ob tej starosti dobro počuti. — Za zastopnike katoliških delavskih društev v Italiji je opravil sv. oče v cerkvi sv. Petra sv. mašo. Poprej so bili skoraj vsi udeležniki (okrog 12.000) pri sv. obhajilu. Sprejeti so bili tudi v avdijenci

Slovesnost zlate maše, 21. dec., bo najbrž v baziliki sv. Petra, ker je cerkev San Carlo v šumnem središču mesta in ni tako prostorna, da bi bila za tako slovesnost primerna. (V cerkvi San Carlo je sveti oče pred 50 leti imel svojo novo mašo.)

Spravno vino. Zanimiv dogodek je spravil v radostno razpoloženje celo sv. Očeta Pija XI. Nedavno je prišla med romarji iz Piemonta (Masserano) v Rim tudi sorodnica duhovnika Alojzija de Nicola, ki je l. 1870., ko je bil Rim zaseden, župnikoval v Masserano. Tisto leto je napolnil več steklenic z vinom in jih je zapečatil z namenom, da naj se izroče onemu papežu, ki bo dosegel zopet poravnavo z Italijo. Ta sorodnica je nesla nekaj steklenic one sloveče letine ter jih je izročila sv. Očetu ob skupni avdijenci v košarici, ki je bila okrašena s trakovi v cerkvenih in državnih barvah. Papež je bil zelo ganjen, ko so mu razložili pomen tega darila ter se je donašalki toplo zahvalil.

Čez nekaj dni je pripeljala pošta v Masserano zavoj z znakom vaticanske države; — naslovljen je bil na gospodično »de Nicola«. Z veliko radovednostjo so odprli zavoj. V njem so našli nekaj spominskih svetinj na papeževo zlato mašo, dalje okusno pecivo, ki je bilo okrašeno z umetno narejeno tiaro in gr-

bom papeževim. V priloženem pismu je papežev tajnik zatrjeval, da je bilo »spravno vino« izborno.

Poročilo o tem izrednem darilu je privabljalob nebroj radovednih oseb v hišo gospodične »de Nicola«.

Premalo cerkva ima Rim. Kako to? Saj ni neznano, da se ponaša rimsko mesto s svojimi 300 cerkvami. Res je. Toda vsa ta svetišča so porazdeljena bolj v središču starejšega mesta. Po vojni je pa prebivalstvo narastlo od 700.000 oseb do enega milijona. V novem mestu manjka cerkva. Ko bi jih vsaj en ducat mogli prenesti iz središča v obmejne naselbine. Sveti Oče premišljuje, kako bi se dalo pomagati. Frančiškani zidajo sedaj novo cerkev Srca Jezusovega.

Vse podzemne katakombe v Italiji so po čl. 33. konkordata postale neomejena last sv. stolice; od l. 1870. dalje so bile v državni posesti. Izven Rima in okolice so predvsem znane katakombe v Neaplju, v Sirakuzah, v Palermu in v Poli. Papeška arheološka komisija je sedaj svoj delokrog znatno razširila.

Dosledno. Papež Pij XI. ni maral niti svoje vnukinje, soproge nekega grofovskega legacijskega svetnika, sprejeti v avdienci, ker je bila preveč »moderno« oblečena. To je odločnost, ki tudi na sorodstvo nima ozira. — Škof v mestu Brescia je dal natisniti na male listke to-le: »Ni vam dovoljeno stopiti v cerkev!« Zaupne osebe stoje ob vhodu v cerkev pa dajo — ne da bi pozornost vzbujale — vsaki ženski osebi, ki ni dostojno oblečena, tak listek v roke. — V Budimpešti je naročil sloveči pridiigar Bangha, ko je imel lani cerkvene govore, da so odlične gospe odstranile iz cerkve pred pridiigo vse ženske, ki so bile pohujšljivo napravljene. — Škof moulinski (Francija) je tudi odločno nastopil zoper nepravno modo. Na cerkvena vrata je dal nabiti svarilo sledeče vsebine: »S studom v srcu opažamo, kako se ženstvo čimdalje manj oblači. Vsi ugovori še tako resnih in poklicanih mož so kakor glas vpijočega v puščavi. Čas je že, da posežemo po uspešnih sredstvih, ki naj to nesramnost zatró. Vsi župniki naj na cerkvena vrata nabijejo svarila, kakor jih imajo tudi na rimskih cerkvah. Odločno prepovemo, da bi se delili sv. zakramenti ali da bi se pustile k poroki žene in dekleta, ki so tako nesramna, da z nagimi rokami pridejo v cerkev. Ženstvu z brezsravno obleko se dohod v svetišče sploh prepove.« — V passauski stolnici izvršuje tako povelje brezobzirno tako zvani »Švicar«, to je cerkveni reditelj.

V katoliško Cerkev je bil sprejet dr. Knasman, protestantski škof v Delavare (Severna Amerika). Svoji dosedanji službi se je seveda odpovedal.

Lisieux (Lizjé). Kdo še ne pozna tega kraja? Z brzovlakom se pripelje romar iz Pariza v dveh urah v to slovečo mesto, kjer počivajo telesni ostanki ljubljenske vsega katoliškega sveta — svete Male Cvetke, Terezije Deteta Jezusa. V drugi polovici septembra so imeli v Lizjéju dvotedenski mednarodni misijonski kongres, ker častimo sv. Terezijo kot zaščitnico misijonstva. Ob sklepu tega zborovanja 30. septembra je bil vložen in blagoslovljen temeljni kamen za baziliko na čast sv. Mali Cvetki. Kako so Francozi vneti za svojo svetnico, razvidimo lahko iz dejstva, da so zbrali za to novo cerkev že 70 milijonov frankov. Letos je 32. leto smrti ljubljene svetnice.

Suženstvo še vedno cvete. Na zborovanju zveze narodov v Ženevi je povedal angleški lord Cecil, da je po dognanih poročilih v francoskih in belgijskih kolonijah v Afriki še do 3 milijone sužnjev. Torej danes, v 20. stoletju, v dobi humanitete (človečanstva) še vedno ta madež v človeški družbi.

Katoličan je postal anglikanski duhovnik Bernon Cecil Johnson, ki je znan kot odličen govornik. O njem se mnogo piše, ker ima prijatelje v visokih krogih in je upanje, da mu bodo tudi ti sledili. Posvetil se bo najbrž Bogu kot katoliški duhovnik. Mogel bo kot tak svoje govorniške zmožnosti obrniti v slavo božjo.

Najhujši udarec so zadali kristjanom boljševiški močotci s tem, da so prepovedali posvečevati nedelje in praznike. Delavstvo so razdelili tako, da namesto nedelje vsak dan ena sedmina pride do počitka. Kaj se nesrečni brezbožneži vse izmišljujejo, ko vedo, da vse to ne bo nič izdalo. Prišel bo čas, ko se bo vsa njih krutovlada zrušila. Stvar bo šla isto pot, kakor za časa francoske prekucije. Molimo za nesrečno Rusijo, da bi božja Previdnost čimprej rešilno posegla v to nepojmljivo zmedo.

Ali se imajo katoličani v Mehiki kaj dobrega nadejati? ... Komaj. Dva kandidata imajo, ki se potegujeta za predsedniško mesto. Rubio se imenuje eden. Ta izjavlja, da se bo držal obstoječih zakonov. Kandidat Vasconcelos je pa mnenja, da miru v Mehiki ne bo poprej, dokler katoličani ne dobe enakih pravic, kakor n. pr. verska ločina metodistov. Na tega kandidata se je nekoč vsula cela vrsta strelav, ko je z balkona nekega hotela v mestu Terreon množicam govoril. Dva njegova spremljevalca sta bila smrtno zadeta, 12 pa ranjenih. To je bil pač odgovor mehikanskih prostozidarjev in brezbožnežev na Vasconcelos-ovo, katoličanom prijazno izjavo.

22 misijonarjev je bilo od leta 1923. dalje na Kitajskem umorjenih. Nedavno so razbojniki napadli in umorili apostolskega vikarja, škofa Jans-a O. F. M., v pokrajini Itschang v Srednji Kitajski, hkrati z njim pa še dva mlada duhovnika in šest kristjanov. Apostolski poslanec in zastopnika Belgije in Francije so vložili pri kitajski vladi oster ugovor. Vlada v Nankingu je takoj odgovorila, da vodi strogo preiskavo v ti zadevi. — In zopet je došla žalna pošta, da so roparji v okraju Amoy na Kitajskem ujeli tri nemške misijonarje. Misijske sestre dominikanke so pa iz misijskih postaje Čingtau pregnane od komunistov.

Razvoj svete Cerkve. Najnovejši letopis katoliške Cerkve našteva sledeče podatke: Sveta Cerkev ima točasno 14 patriarhov, 275 nadškofij, 908 škofij, 57 opatij, 331 vikarijatov in apostolskih prefektur. Vsa ta svetovna uprava oskrbuje dušno pastirstvo med 400 milijoni vernikov, ki pripadajo sveti Cerkvi. Posamezni narodi imajo pri rimski stolici 11 poslanikov in 18 zastopnikov.

† **Kardinal Dubois.** Nedavno je slavil pariški kardinal L u d o v i k E r n e s t D u b o i s zlato mašo v svojem rojstnem kraju. Dne 23. septembra je pa v Parizu umrl. Ob mrtvaški postelji je bil z drugimi duhovniki papežev nuncij msgr. Maglioni, sveti Oče je kardinalu brzoglavno pošiljal tople besede tolažbe in zagotovilo molitve. Ljudstvo v Parizu je oblegalo kliniko, kjer je ležal kardinal po operaciji v agoniji. Ko se je izvedelo, da je izdihnil, so mnogi poklekali in glasno molili. Pokojni kardinal je bil odličen cerkveni knez, ki je Franciji tudi v političnih zadevah mnogo koristil. — Kot kapiteljski vikar je izvoljen možni škof C r e p i n.

Nova cerkev Lurške Matere božje je bila posvečena na Reki 18. septembra t. l. To krasno svetišče so bili začeli graditi kapucini l. 1904. Reka ima sedaj za 40.000 prebivalcev štiri župnije. Kaj pa Sušak? Kako nujno bi bilo, da bi se tudi tam kmalu kaj zganilo v tem oziru.

Slavnosti v Pragi. Tisočletnica sv. Vaclava je združila ves češki narod v krasno, nepričakovano proslavo svetniškega ljubljenca. Višek slovesnosti je bil v nedeljo, 29. septembra, ko se je razvil v Pragi sijajen sprevod s svetinjami sv. Vaclava iz višehradske cerkve v Hradčín. Toliko lepote in cerkvenega veličja Praga ni izlepa videla. Sprevod je imel dve ločeni skupini: svetno in duhovniško. Naprej so korakale skupine mladine v narodnih nošah iz vseh pokrajin. Nato je sledila vojaška častna straža in del vojaštva, ki je imel v sredi na bojnem vozu čelado, meč in ščit sv. Vaclava. Nato so se razvrstile neštete skupine moštva in ženstva. razna društva,

konjeniki, morje zastav, Marijanske kongregacije in razni redovi. Nato šele so prišli na vrsto duhovniki, zastopniki vseučilišč in dostojanstveniki. Sprevod so zaključili telovadci na konjih. Sprevod je trajal dve uri. — Naj bi slavje tisočletnice za trajno obnovilo versko življenje med češkim narodom zlasti v zlati Pragi!

Naval obiskovalcev. Zadnji avgustov teden je bilo v Lurdu izredno veliko romarjev. Samo 30. avgusta je lurški kolodvor sprejel 38 posebnih vlakov, ki so pripeljali okrog 25 tisoč častilcev Marijinih. V zdravniški pisarni je bilo javljenih 26 slučajev ozdravljenj. Najočividnejše se je pokazala čudovita pomoč božja pri 21letni mladenki Reverend. Došla je v Lurd iz nekega zdravilišča v Cherbourgu, kjer so jo zdravili kot bolno na pljučih. Zdravniki ji niso dali skoro nič upanja, da bi se ozdravela. V Lurd se je pripeljala 28. avgusta; 30. avgusta ni bilo o bolezni nobene sledi več.

Uboga Francija! Po vsem Francoskem je okrog 10.000 župnij, ki nimajo lastnega duhovnika. Vsak duhovnik oskrbuje povprečno po 5000 duš. To je ogromno delo, ki ne more biti kdove kako uspešno. Drugače pa po Francoskem izginja veri sovražni duh.

Napredek na Angleškem. 17. septembra je bil otvorjen v katoliški stolnici londonski shod katoličanov s pozdravnim govorom kardinala Bourne. Navzočih je bilo okrog 6000 vernikov in 23 škofov. Še isti dan na večer je bil prvi javni shod v »King Albert-Hall«-u.

Duhovska nameščenja. Za spirituala v uršulinskem samostanu v Ljubljani je bil imenovan Kristjan C u d e r m a n, kaplan v Trebnjem. — Izpustnico iz ljubljanske škofije so prejeli: Bogumil R e m e c, prefekt v zavodu sv. Stanislava, ker je vstopil v jezuitski red; Jožef R u p a r, novomašnik, in Anton B o ž n a r, bivši kaplan v Srednji vasi bohinjki; sprejeta sta v lavantinsko škofijo. — Na Viču pri Ljubljani je nastopil kaplansko mesto p. dr. Gotfrid P l o j; v frančiškanski župniji Mar. Ozn. v Ljubljani je nastavljen kot subsidiarij p. Ferdinand Z a j c; v župniji svetega Frančiška (Sp. Šiška) je nastopil mesto subsidiarija p. Metod V a l j a v e c. — Na župnijo Mirna je bil umeščen Jakob Š i r a j, kaplan pri D. M. v Polju.

Novi grobovi. Na praznik žalostne Matere božje, v nedeljo 15. septembra, je zaspal v Gospodu zlatomašnik Gotard R o t t, bivši župnik v Zagorju o. S. Kot vpokojenec je nekaj let živel v Konjicah, kjer je tudi pokopan. Rajni je bil glasbeno nadarjen ter se je močno zanimal in zavzemal za napredek organistov

in lepega cerkvenega petja. Odlikovan je bil z naslovom duhovnega svetnika. Večni pokoj njegovi duši! — 17. septembra je vsled izkrvavitve umrl v Poljanah pri Toplicah na Dolenjskem župnik **Janko Lobe**, star 43 let. Bil je blagega značaja in povsod priljubljen, kjer je služboval. Pogrebna svečanost je bila ganljiva in pretresljiva. R. i. p.! — Nenadoma od srčne kapi zadet je umrl v nedeljo pred poldnem **Franc Sušnik**, župnik na Selih pri Kamniku. Prišel je na Sela kot bivši moravški kaplan; komaj se je naselil, pa ga je Gospod življenja in smrti odpoklical v 40. letu starosti. — Bodí priporočen molitvi! — Tudi prezgodaj: Dne 22. septembra je nepričakovano zapustil solzno dolino **Valentin Marčič**, župnik v Mavčičah. Ko je šel zjutraj v Cerklje na duhovsko konferenco, ga je na cesti zadela kap. Bil je sicer 60letnik, a nikdar resno bolan. Služboval je na raznih župnijah, zadnjih deset let pa v Mavčičah. Tako je izgubila ljubljanska župnija v teku enega tedna tri čvrste in delavne župnike. Prosimo Gospoda, da pošlje novih delavcev v svoj vinograd! Umrli pa — večno plačilo!

Razno.

Sedemdesetletnica bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa je bila v ljubljanski škofiji ustanovljena l. 1859. Letos obhaja sedemdesetletnico delovanja. Od 5. do 9. septembra je priredila v dvorani škofijske palače razstavo, ki je imela jubilejni, slavnostni značaj. Število paramentov, ki jih je napravila bratovščina za ubožne cerkve, je bilo za naše razmere zelo veliko. Paramenti pa so tudi po svoji lepoti in dovršenosti prekašali mašna oblačila, ki so bila razstavljena v prejšnjih letih. Očividno spremlja božji blagoslov delovanje bratovščine. Zahvaliti se moramo za njen napredek predvsem molitvi članov, ki neprestano, sedaj eni, sedaj drugi, časte božjega Zveličarja, pričujočega v svetem zakramentu. Poleg molitve pa so pripomogli k vsestranskemu razvoju bratovščine — darovi članov skoraj iz vseh župnij ljubljanske škofije. Tudi je letos v namen bratovščine prav lepo število gospej in gospodičen samostojno izdelalo več posameznih predmetov, kakor je bilo razvidno iz napisov na razstavi. Med njimi smo videli imena dobrotnic, ki so že prejšnje čase sodelovale pri bratovščini; pridružile so se pa z delom še nove častilke sv. Rešnjega Telesa, ki so se letos prvikrat odzvale vabilu bratovščine za dejansko sodelovanje.

Izmed bivših požrtvovalnih sotrudnic, ki so tudi letos prispevale s svojimi lastnoroč-

nimi izdelki, naj navedemo vsaj nekatera imena. Sodelovale so gospe in gospodične **Fr. Feigel**, **Jos. Globelnik**, **Golia**, **M. Jerina**, **L. Koechler**, **Ulr. pl. Laschan**, **M. Luckmann**, **Ant. Palme**, **Alb. Persche**, **M. Predovnik**, **Serafina Sajovic**, **baronica Z. Somaruga**, **M. Sterle** itd. Imena drugih splošno znanih sotrudnic bratovščine niso bila zapisana pri posameznih predmetih na razstavi.

Drugim sotrudnicam je bratovščina naročila material. Iz doposlanega kvačkanca so naredile: **Mar. družba pri Sv. Petru v Lj.** 13 m širokih in 64·90 m ozkih čipk; članice so obkvačkale štiri korporale in izvezle dve albi. Posamezne članice so podarile kvačkarijo za dve albi 2·10 širokih čipk, en korp., dve purif. in palo, vse iz finega platna in rdeče vezeno. **Mar. družba na Viču**; eno zvezdnato kvačk. za albo, široke čipke in vstavke za koretelj in 75·25 m ozkih čipk. **Gorje nad Bledom**: za eno albo 20·20 m drobnih, 3·25 m širših čipk. **Gospa Josipina Kobal** je izdelala sama lep zvezdnat vzorec za albo, njene hčerke pa ozke čipke. **Sostro pri Ljubljani**: 13·42 m širokih čipk za albo, en kvačk. albo je še v delu. **Selo pri Kamn.**: kvačk. za koretelj, ena pa je še v delu. **Smlednik**: kvačk. za albo. **Smartno pri Slov. gradu**: zvezdnat vzorec v višini 44 cm za albo. **Gospa Ana Dobrin** iz Tržiča: vzorec za albo in šest vezennih rutic. **Gospa Marj. Hodnik**, **Sp. Javorje** pri Prevaljah: vzorec za albo in koretelj. **Učiteljica Verbek** in sestre iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici: vzorec za albo; gđč. **Debeljak**, **Št. Jurij** pri Grosuplju: dva vzorca za albo. **Učiteljica Slapšakova** v Šiški: vzorec za koretelj in 10·20 m ozkih čipk. **Učiteljica Peršič** iz Hinj: širok vstavek za albo, Gdč. **Volčavšek** iz Mar. dr. v Križankah v Lj.: 8·40 m širokih čipk za koretelje; gđč. **Ana G.** iz Ljubljane: širok zvezdnat vzorec za koretelj; ga. **Terez. Gašperin** iz Železnikov je podarila 3·80 m širokih čipk za oltarne prte.

Vsem vnetim delavkam bo Gospod Jezus sam najboljši plačnik.

Za prihodnje leto prosimo vse omenjene, da ostanejo zveste; iščemo pa še drugih požrtvovalnih duš, da se pridružijo lepi akciji; hvaležni smo za vsako tudi majhno sodelovanje. Vsa poročila glede oddaje ročnih del za bratovščino sv. Rešnjega Telesa prosimo nasloviti na gđč. **Valerijo Jerajevo**, meščanskošolsko učiteljico v Ljubljani, Ahacljeva cesta 10/III. Posebno prosimo čč. gg. voditelje Marijinih družb, da evharistične in misijonske odseke opomnijo na bratovščino svetega Rešnjega Telesa.

Pliberk na Koroškem. Nekaj izredno ljubekega smo pred kratkim doživeli v naši fari. Ni nam sicer nič več kaj nenavadnega videti, da otroci že s sedmim letom pristopajo k prvemu sv. obhajilu; tako so naši prvenci iz šmarješke šole že lani in tudi letos v najnežnejši starosti smeli Jezusa sprejeti. Izkušnja uči, da imajo povsod, kjer skrbno in vestno izvajajo dekret papeža Pija X. o zgodnjem sv. obhajilu otrok, najlepše uspehe. — Nekaj izrednega pa je, če želi že otrok v petem letu biti deležen te velike milosti... V majhni šmarješki cerkvi je čisto na tihem, samo vpricho maloštevilnih navzočih prejela štiri in polletna Micika Gorjup, ki je rejenka pri Pogaču na Belšaku, prvič sveto obhajilo dne 16. septembra t. l., na dan svetih mučencev Kornelija in Ciprijana. Kako je to bilo mogoče?... Tekom meseca avgusta je Micika videla, kako je gospod kaplan šel mimo hiše »na spoved« (previdovat bolnika), pa je zaklicala: »Glejte, gospod nesejo Jezusa k Pečniku!« G. kapelan je pozneje dekletce izpraševal in spoznal, kako močno je za njeno starost (v februarju 1930 bo šele pet let) že poučena v veronauku, zlasti o svetem obhajilu. Tudi je ponovno izrazila hrepenenje, da bi prav kmalu prejela to nebeško hrano; zato ni bilo vzroka, da bi se nedolžnemu otroku želja ne izpolnila. Domači so dobili navodila, kako naj dekliča kratko na sv. spoved pripravijo (kajti veliko takšnemu otroku še vedeti ni treba). Obljubili so Miciki, da bo kmalu smela Jezusa sprejeti, če se bo dobro učila. Ta obljuba je bil nov nagib, da se je deklica še bolj pridno učila. Tako je prišel zaželeni dan, in z velikim veseljem in s pobožnostjo, ki je vse navzoče ganila, je prejela prvič sv. zakramente dne 16. septembra t. l. Naj bi ostala Micika ves čas tako lepa, nedolžna nevestica Jezusova, kakor je bila ta dan!... (Glej sliko!)

Ta vzor nam kaže, kaj se da doseči, ako se v krščanski družini dobra mati ali kakšna starejša sestra zavzame najmlajših in s svojim poukom podpira katehetovo delo! Vse se da izvršiti, kar sv. Oče želi, in še več, samo duha žive vere je treba in prave ljubezni do Boga! Krščanske matere! Ne obotavljajte se in peljite svoje otroke prav zgodaj k Jezusu! Njemu jih izročite, da jih sprejme v varstvo in pritegne s svojo ljubeznijo za trajno nase!

Hiralnica sv. Jožefa v Ljubljani nima dovolj prostorov za sprejem neozdravljivih bolnikov. Da bi mogla sprejeti še kakih 50 hiralcev, bo spomladi skušala prizidati dvanadstropen podaljšek k staremu poslopju; v pritičju pa bi rada zgradila novo kapelo. Z dovoljenjem g. knezoškofa in velikega župana je hiralnica pričela zbirati milodare v ta namen; ker nima sredstev, da bi brez podpor

zmogla prizidavo, priporočamo to najstarejšo dobrodelno napravo v podporo vsem, ki zmorejo kaj darovati. Darove zbira hiralnica po zaupnih osebah, ki imajo njene izkaznice. Pa tudi uprava »Bogoljuba« in hiralnica sv. Jožefa sprejemata darove.

Tečaji duhovnih vaj. Za mladeniče: od 7. do 10. decembra. — Za organiste: od 18. do 22. novembra. — Za može: od 14. do 18. decembra. Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj drugega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu duhovnih vaj« do šestih zvečer prvega dne. Za udeležbo se je treba pravočasno priglasiti. Oskrbnina za ves čas 120 Din. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Dobre knjige.

Sv. pismo. Sedanji papež je nedavno v nagovoru, ki ga je imel o priliki obiska večjega števila dijaštva iz raznih italijanskih zavodov, s poudarkom naglašal, »da je sveto pismo knjiga, ki jo moramo čitati, in kadar iz nje beremo, vedno kaj novega najdemo. Sveto pismo je knjiga, ki jo je dolžan vsak odrasel kristjan brati; potrebno je, da jo iznova in iznova bere in uživa«. To omenjamo, ker je prav sedaj v tisku druga knjiga (Listi apostolov) nove zaveze, ki je pod pokroviteljstvom ljubljanskega knezoškofa dr. A. B. Jegliča nanovo urejena. Sv. pismo mora postati — poleg Novega katekizma — družinska knjiga vseh Slovencev!

Jagnje božje. Dvanajst govorov o daritvi svete maše. V stolnici sv. Nikolaja govoril dr. M. Opeka, stolni kanonik v Ljubljani. Založila prodajalna K. T. D. (Ničman) v Ljubljani 1929.

Ta zvezek (17 po številu) ima na 106 straneh 12 govorov o daritvi svete maše. Zopet moramo biti hvaležni, da nam je sloveči pridigar dr. Opeka tudi to važno in nelahko snov tako stvarno, premišljeno, temeljito in umljivo obdelal. Potrebna je bila tudi ta zbirka govorov, saj vidimo in skušamo, kako malo umevanja o sveti maši je tuintam med našim ljudstvom, zato pa tudi premalo vneme za najsvetejšo daritev. In vendar je »sveta maša središče krščanske vere, srce pobožnosti, duša bogoljubnosti, nedopovedljiva skrivnost, ki ima v sebi brezno božje ljubezni« (sv. Frančišek), pa je tudi »neusahljiv studenec, ki iz njeгаа teko vse milosti...« (Miss. rom.); zato se o sv. maši ne more nikoli dovolj izčrpno pisati, ne govoriti, ne pridigovati. Poučevanje o sveti maši se mora torej trajno in opetovano ponavljati. Danes, ko se s tako vnmom in tako koristno širi liturgično gibanje, je razlaga obredov sv. maše še celo umestna. Nemci kar preplavljajo svoje dežele s knjigami, ki utrjujejo znanje in umevanje sv. maše, pa pospešujejo pravilno in pobožno udeležbo pri sveti maši.

Ni dvoma, da bo tudi dr. Opekova knjiga povsod dobrodošla in da bo rodila posredno in neposredno bogate sadove.

»Vodnica na malem potu«. V spomin na 40letnico ustanovitve Karmela na Selu, 12. junija 1929. Pot proti srečnemu večnemu cilju naj najdemo in hodimo vsi! — Kdo nam jo pokaže? Ta-le knjizica, ki ima začrtane misli svete Terezije Det. J. To, kar je gnalo malo svetnico proti večnim višavam, naj vodi tudi nas: ljubezen in samo ljubezen

božja! Ta nas pelje preko vseh ovir, padcev po bližnici do cilja. Beri to drobno knjižico, pa te ogreje! — Priredil in založil jo je Karmel na Selu.

Opozorilo. Vse novejšje knjige bivšega urednika »Bogoljuba«, svetnika Janeza Kalana, je prevzelo Misijonišče v Grobljah, p. Domžale. (»Slovensko deklet«, »Fantič le gor' vstan«, »Pojte«, »Prepevajte«, »Nova vera«, »Pozdrav iz domovine«, »Vodilo Marijinih družb«). Naslov za naročila: Misijonišče, pošta Domžale. Knjige se dobijo tudi po knjigarnah.

A. Auffray, Vzgojna metoda bl. Janeza Boska. Po francoskem priredil prof. Anton Logar. Ljubljana 1929. Izdali in založili salezijanci. Cena 16 Din. Pred nekaj meseci je bil ustanovitelj salezijancev Janez Bosko prištet blaženim. Tako veliko dobrega je storil ta sveti mož najbolj zane-marjenim in najbolj zapuščenim, da se po pravici imenuje Vincencij Pavelski 19. stoletja. Omenjena knjižica, ki obsega 125 strani, obravnava način, po katerem je vzgajal bl. Bosko, in po katerem

vzgajajo salezijanci. Preventivni sistem vzgojevanja, prostost in vzgoja, veselje in vzgoja, avtoriteta in vzgoja, pobožnost in vzgoja, izvorni greh in vzgoja; vsa ta vprašanja so poljudno obdelana. Poleg tega obsega knjižica še kratek življenjepisa bl. Janeza Boska.

ODGOVORI

L...a: Čisto prav, da ste obvestili o tem gospodinj. — O, koliko nerednosti, nerodnosti in še hujšega se zgodi ob mlačvi, ob kopi, trgatvi, ličkanju in drugih takih prilikah, če ni resnega gospodarja ali vestne gospodinje zraven! — **P. S. v M.:** Preveč skrivnosten je Vaš odgovor na »Materino pismo«. Predvsem velja ta trditev o »mrtvem ušesu«. Ako bi se dala vsa Vaša povest o življenja trnjevi poti bolj razplesti —, saj bi morda iz vsega kaj lepega in poučnega nastalo. Morda poskusite. — **Mnogim**, ki so hvaležni bivšim voditeljem, svetujemo, naj se hvaležnost izlije v pobožno molitev. Hvalospevi v listu gospodom navadno niso všeč.

Odpustki za mesec november 1929.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe: 1. vsak dan odpustek sedem let in sedem kvadragen; 2. p. o. poljuden dan v mesecu, če prejmejo sv. zakr., obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. Očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. Petek. Vsi svetniki. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br.; d) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — Tretjerednikom v. o. — Danes opoldne počenši in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki prejmejo sv. zakramente, tolikrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morajo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. okt. dalje ali v osmini praznika, torej do 8. nov.; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 8. novembra.

Dalje, ker je ta dan prvi petek v mesecu, p. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor zgoraj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

2. Sobota. Vernih duš dan. P. o.: a) udom br. duše v vicah; b) udom br. presv. Reš. Telesa kakor 1. dan; c) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

Dalje, ker je danes prva sobota v mesecu, p. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Reš. Telesa kakor 1. dan.

13. Sreda. Sv. Stanislav. Sv. Didak. P. o.: a) udom br. presv. Reš. Telesa kakor 1. dan; b) istim kakor jutri.

14. Četrtek. Sv. Jozafat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Petek. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. P. o. udom škapularske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi.

16. Sobota. Sv. Neža Asiška. P. o. istim kakor 14. dan.

19. Torek. Sv. Elizabeta. P. o. istim kakor 14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. Četrtek. Darovanje Marije Device. P. o.: a) udom škapularske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za razširjenje »Dejanja«; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez od Križa. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom škapularske br. karmelske Matere b. v redovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

25. Ponedeljek. Sv. Katarina. Tretjered. v. o.
28. Četrtek. Sv. Jakob Marški. P. o. istim kakor 14. dan.

29. Petek. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 14. dan.

30. Sobota. Sv. Andrej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji, če molijo obenem za razširjanje sv. vere.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Božja ljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

sploh vodi z veliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo kot duhovni voditelj kanonik in ravnatelj škofijskega bogoslovja dr. Cukala.

Kongregacija si je izbrala za zaščitnico »Kraljico miru« in obhaja svoj glavni praznik na dan Marijinega oznanjenja, dne 25. marca, kakor prva kongregacija — matica — v Rimu. Za patrona družbe sta pa izvoljena sveta brata Ciril in Metod. S tem, da si je naša Marijina družba izbrala vprav »Kraljico miru« za svojo zaščitnico, kot druga variha pa sveta brata Cirila in Metoda, si je obenem začrtala svojo posebno življensko nalogo.

Kdo naj predvsem hvali in časti nebeško Mater? Vse in vsi, revni in bogati, preprosti, neučeni in učeni, a učeni še posebno, ker imajo mnogo več prilike, da spoznavajo veličino božjo pa svojo ničevnost in brezpomembnost. Pred Bogom smo si vsi enaki ne glede na stan, spol in obseg posesti zemeljskih dobrin. Zato se lotimo vzvišene in zveličavne tekme, živeti čim vdaneje po božji volji in si nabirati zakladov za večno življenje! Omnia ad maiorem Dei gloriam — Vse na večjo čast božjo!

Trebnje. Po odhodu g. voditelja Kr. C., ki je bil med nami pet let — nekoliko statistike: Sprejetih je bilo v teh letih 114 deklet, poročilo se jih je 39, v samostan jih je šlo pet, umrlo pa šest. Nekatero tovarišico je bilo treba črtati, ker se niso zavedale časti Marijinih hčera. Vseh članic naše družbe je zdaj 337. »Bogoljub« je napredoval v teh letih od 152 na 280. »Glasnik« prihaja k nam v 260 izvodih. Leta 1926. smo praznovali 25letnico obstoja naše družbe. Ob tej priliki se je družba slovesno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. 25 jubilentinj je bilo odlikovanih s spominskimi diplomami. Leta 1927. smo bile deležne sreče duhovnih vaj; vodil jih je p. Tominec. Skrbelo se je tudi vsako leto, da se je oglasil Miklavž v družbi, ki je prinesel darove za revne otroke in zapuščene stare reveže. Praznik Lurške M. b. smo praznovali kar mogoče slovesno. Kako ljubeč nam je bil ta dan vsako leto, ko smo prihitele po naročilu g. voditelja k sv. maši, pri kateri smo navdušeno prepevale slavo naši Lurški Materi z gorečimi svečami v rokah. Vzljubile smo seveda tudi praznik sv. Terezije D. J. Noben pomenljivejši praznik ni šel mimo nas brez veselja in dušne koristi.

Evharistični odsek skrbi, da vsak dan dve članici pristopita k sv. obhajilu v zadoščenje za vse žalitve, ki se gode Jezusu.

Družba ima tudi lastno knjižnico, ki je prav dobro uspevala; ima precej novih knjig.

12. maja t. l. je bila ustanovljena prepotrebna Marijina družba za Matere. Žene so se dobro odzvale, tako da jih je v Marijini družbi že blizu 300. Pripravile so se na sprejem z

duhovnimi vajami. Vodil jih je g. dekan Tomazič. Na praznik žalostne Matere božje je bil blagoslovljen umetniško izdelan kip »Matere milosti«, ki so ga preskrbeli ženski Marijini družbi v ta namen, da bo krasil mrtvaški oder vsake članice ženske in dekleške Marijine družbe.

Naj bi se začeto delo med nami bujno razcvitalo in obrodilo bogate sadove tudi v bodoče!

Sv. Gora pri Litiji. Prav primerno so proslavile kongregantkinje 25letnico Marijine družbe. Poleg skupne pobožnosti v cerkvi so same kupile 1:30 m visok kip Srca Jezusovega, ga ovile s svežimi vencami in pred njim skupno obnovile posvetitev. Kip sam je zdaj lep kras svetogorske cerkve. Po končani pobožnosti v cerkvi je bila v društveni dvorani pri obilni udeležbi igra »Roka božja«, ki prav nazorno kaže, kako pravo dekleško poštenje zmagaja nad golo posvetnostjo.

ZALOŽNIŠTVO HERDER V FREIBURGU PRIPOROČA SLEDEČE KNJIŽNE NOVOSTI:

Lippert, Peter, S. J., Von Seele zu Seele. Briefe an gute Menschen. 23.—25. Auflage. 2. M.; v platno vez. 3:40 M. Knjiga, ki se je silno hitro razširila in veliko dobrega storila. Mnogim je že pomagala do srčnega miru. Zelo primerno darilo za take, ki se še bore sami s seboj.

Hagés, Helene, Aus Gottes Garten. Kurze Begebenheiten aus dem Leben der lieben Heiligen. Mit Bildern von Wilhelm Sommer. 6. Aufl. 1:80 M.; v platno vez. 3:20 M. Knjiga obsega 110 zgodb iz življenja svetnikov in svetnic božjih. Vse tako preprosto in naravno, da kar gledamo pred seboj, kako morejo tudi navadni ljudje brez posebnih čudežev sveto živeti. Priporočljivo čtivo za otroke, pa tudi starše in vzgojitelje.

Chasle, Louis, Schwester Maria vom göttlichen Herzen Droste zu Vischering, Ordensfrau vom Guten Hirten. Po franc. originalu predelal benediktinski p. Leo Sattler. 9. Aufl. 4:50 M.; v platno vez. 6:50 M. Prelep zgled, kako je mogoče lepo združiti aktivno in kontemplativno življenje. S 25 leti je vstopila v samostan. Kot redovnica je bila zgled za vse, kako morajo zares stremeti po krščanski popolnosti. Na njeno pobudo je papež Leon XIII. posvetil ves svet božjemu Srcu Jezusovemu.

Mohr, Heinrich, Die Seele im Herrgottswinkel. Sonntagsbüchlein für schlichte Leute. 16. Aufl. Karton. 4 M.; v platno vez. 4:60 M. Na prošnjo pre mnogih je spisal priljubljeni nemški pisatelj H. Mohr za vsako nedeljo nekaj preprostih pa pristrčnih misli, ki naj bi človeka približale Bogu. Misli se naslanjajo na nedeljski evangelij. Tudi našim ljudem bo pazljivo čitanje prinašalo dušno korist.

Holl, Dr. Konstantin, Die Jugend großer Frauen. 11. Aufl. Mit 16 Bildern. 3 M.; v platno vez. 4:80 M. Mladost 27 svetih ženskih oseb, ki je popisana v omenjeni knjigi, zasluži vso našo pozornost. Iz zelo različnih razmer, po raznih potih so vse prišle k istemu cilju: k svetosti. Zelo primerno duhovno berilo.

Lehen-Brucker, Weg zum innern Frieden. 110.—115. tisoč. 4 M.; v platno vez. 5:60 M. — Tistim, ki resno streme za popolnostjo, Lehenove knjige ne moremo dosti priporočati. Tudi v

nemški literaturi ni mnogo tako jasno in praktično pisanih del o duhovnem življenju. Zlasti preveč boječim, skrupuloznim dušam, bo mnogo pripomogla k notranjemu miru. Več kot 100.000 izvodov je že razprodanih.

Schott, Anselm, O. S. B., *Das Meßbuch der heiligen Kirche*, lateinisch und deutsch mit liturgischen Erklärungen und kurzen Lebensbeschreibungen der Heiligen. Neubearbeitung v. Pius Bihlmeyer O. S. B. 34. Aufl. V platno vez. z rdečo obrezo 6-50 M. Schottovi molitveniki imajo že petdesetletno zgodovino za seboj in so neizrečeno veliko pripomogli, da se laiki udeležujejo sv. maše — kot želi sv. Cerkev — z misalom v rokah. Nova izdaja ima vse najnovejše praznike (razen praznika Srca Jez.). Tisk je še bolj razločen kot v prejšnjih izdajah. Liturgični in hagiografični uvodi so dopolnjeni in izboljšani. Dokler ne dobimo slovenskega misala, bodo tudi naši laiki radi segli po Schottu.

Bopp, Dr. Linus, Prof. an der Universität zu Freiburg i. Br., *Liturgische Erziehung*. Gegebenes und Aufgegebenes. 3. Aufl. Kart. 3 M. Vsi, ki imajo opravka z vzgojo, bodo z veseljem segli po Boppovi »Liturgična vzgoja«. Posebno dobro podudarja priznani pedagoški pisatelj, da je treba vzgajati ne le k liturgičnemu življenju, ampak tudi po liturgiji, z liturgijo. V dobi, ko vse kliče po notranji poglobitvi, imajo liturgične knjige in take, ki pišejo o liturgičnih vprašanjih, še prav posebno vrednost.

Za duhovnike:

Založništvo »Fahne Mariens« Wien IX./1., Lustkandlgasse 41, priporoča: Alfreds Geheimnis v. Franz Weiser S. J., 79 str. in štiri slike. Cena 1 S. — Povest zajeta iz dijaškega življenja je že prevedena v italijansčino in poljščino.

Keppler, Paul W. v., weiland Bischof v. Rottenburg, *Wasser aus dem Felsen*. Neue Folge der Homilien und Predigten. 2. Bde. 2. Aufl. Vsak zvezek 4-40 M; v platno vez. 6 M. V teh dveh knjigah so zbrani govori zadnjih let velikega cerkvenega govornika. Večinoma so to priložnostni govori, pa tudi lepa pastirska pisma, ki nudijo mnogo gradiva za pridige. Vse se tesno naslanja na sv. pismo in je pisano v lepem jeziku.

TO IN ONO.

Zivo dejstvo. »Katoliška akcija, ki jo v posebnem pastirskem listu tako toplo priporoča ljubljanski vladika, obstoji v tem, da se krščanske resnice uvedejo globoko v življenje nas samih, v življenje družin in kar je glavno: da to ne bodi samo delo duhovnikov, ampak delo vseh vernikov. Zakaj vsakdo, ne le duhovnik, je poklican, da po svojih močeh in sposobnostih širi kraljestvo božje na zemlji, vsakdo ima misijonsko dolžnost med svojimi znanci in prijatelji... Nihče ne more biti sam zase dober, če ni dober tudi do drugih. In ni dober do drugih, če ne daje potrebnim od tega, kar ima sam. In danes so ljudje potrebni ne samo kruha in strehe, še bolj so potrebni ljubezni, resnice, Boga... Zato naj naša katoliška akcija ne bo samo lepa krinka za nadaljevanje naše nedelavnosti v tem notranjem misijonskem delu, temveč živo dejstvo!« — »Domoljub« št. 40.

Zanimivo okrožnico je bilo razposlalo združenje katoliškega dijaštva v Chicagu vsem

40 srednješolskim učnim dekleškim zavodom v mestu in v bližnji okolici. V okrožnici je bilo vprašanje, kako sodijo dijakinje o nravnosti v obleki. Prvo nagrado je dobila srednja šola, imenovana »Immaculata«, ki ima do 1000 gojenk. Odgovorile so: Naš »Credo« je tak:

1. Obžalujemo, da pojema blažilni vpliv žene na moštvo.

2. Zametujemo in zavračamo brezmiselnost mladenk in žena, ki v taki meri izpostavljajo svoje telesne oblike na ogled, kar je le vir skušnjav za moški spol.

3. Naš vzor je Marija, devica in mati Kralja vseh kraljev, najslajša vseh žena.

4. Prav zato se hočemo uvrstiti na čelo narodne borbne čete, ki se naj poteguje za spoštovanje dostojnosti in ženske časti, pa za tako dostojnost in tako lično umerjenost, da bo izzvala priznanje in odobravanje.

Zdravniška izjava. Zveza nemških zdravnikov za občestveno nravnost je pod predsedstvom zdravstvenega svetnika dr. Abderhaldena objavila ostro obsodbo sedanje težnje po razgaljenosti. Ko poziva vse zdravnike, naj se odločno upro temu gibanju, ki resno ogroža ne samo nravnost, ampak tudi zdravstvo naroda, nadaljuje okrožnica tako-le: »Jasno je treba povedati, da se mora čut sramežljivosti v svoji naravni in upravičeni obliki brezpogojno varovati in spoštovati, kajti v čutu sramežljivosti se izraža spoštovanje lastne osebnosti. Kdor ta čut zamori, razdira nravne temelje lastne osebnosti...«

Junački katoliške mladeži. Pred leti je bil sveti oče Pij XI. naročil, naj se katoliška ženska zveza v Italiji pobriža v prvi vrsti za nežno mladino. Ženstvo je šlo na delo in danes ima zveza že 1412 župnijskih skupin, v katerih je združenih 27.500 fantičev. Prvi odličnjaki med njimi so smeli te dni romati skupno k papežu v Rim., da so izrekli čistitke Piju XI., zlatomašniku; obenem so darovali lepo vsoto za odkup 200 poganskih otrok.

Kjer je odločnost... Novoizvoljeni župan mesta Cannes na francoski Rivieri, Louis Vital, se je odločil, da hoče iz vseh izložbenih oken odpraviti nele nenravne slike in dvoumne slikarske proizvode, marveč tudi vse pohujšljive knjige in časopise. Po razglasu županovem ne sme nikdo več takih stvari javno na prodaj nuditi, ker kvarijo ljudsko nravnost. Še več. Canneški župan je sestavil listo 28 francoskih ilustriranih časopisov, ki morajo brezpogojno izginiti iz oken in izložb.

★

Slovenski naseljenci v Beogradu ter drugi katoličani, stanujoči v predmestju Čukarica, bodo dobili novo katoliško svetišče, ki se že zida. Prvi župnik bo g. Tumpej C. M., ki je doslej župnikoval v Bitolju. Poleg cerkve je kupljena tudi hiša za župnišče. V bližini bodo

sčasoma postavili dom za usmiljenke in otroško zavetišče, pozneje pa še hiralnico.

Nov dom duhovnih vaj. V Zagrebu je blagoslovil nadškof dr. Bauer dne 26. septembra temeljni kamen za Dom duhovnih vaj, ki ga postavlja red družbe Jezusove. Zemljišče in stavbišče je podaril zagrebški vladika dr. Bauer. Hkrati s to stavbo bodo sezidali tudi poslopje za novicijate. Za pokritje stroškov bo skrbelo novoustanovljeno Društvo sv. Ignacija.

Zvestoba. Blizu Gradca se je ponesrečil župnik Anton Poženel. Vračal se je od sosednje župnije domov. Na strmi poti mu je spodletelo, pa si je dvakrat desno nogo zlomil. Bilo je proti večeru. Njegov pes je lajal in tulil toliko časa, da so ljudje postali pozorni in prišli pogledat, kaj je vzrok, da se žival ne umiri. Našli so župnika vsega v krvi in oskrbeli, da so ga prepejali v sanatorij usmiljenih bratov v Gradec. Če bi ne bilo zveste živali, bi župnik najbrž umrl.

Bogoljub velja v l. 1929

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20—
„ Avstriji	šil.	3—
„ Italiji	lir	8—
„ Češko-Slovaški	Kč	15—
„ Franciji	frank	12—
„ Ameriki	dol.	—50

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Razni kipi in slike, najrazličnejši molitveniki, vse potrebščine za Mar. družbe in vse pisarniške potrebščine se dobe

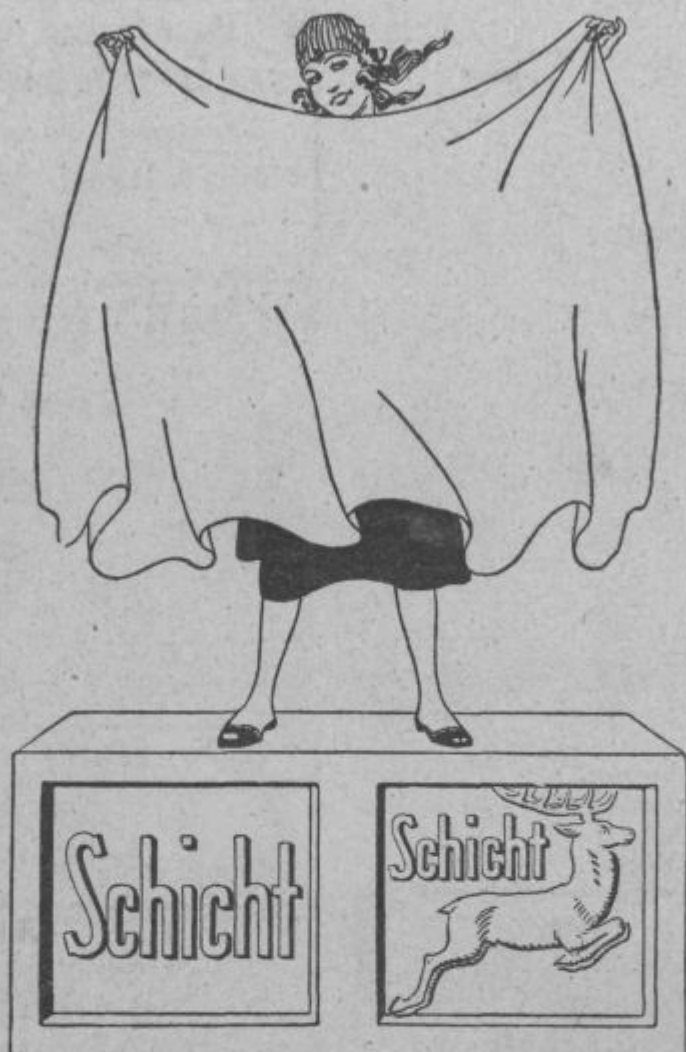
V PRODAJALNI K. T. D.

H. NIČMAN v Ljubljani

Slovenske gospodinje in dekleta kupujejo samo edino domače testenine

ki so priznane najokusnejše in tudi najcenejše ter najhitrejšo pripravljena jed.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT